

Informace

Arcidiecézní charity Olomouc

Charita

leden-únor 2019

MY TŘI KRÁLOVÉ JDEME K VÁM... Vůně kadidla, zpěv, smích, dojetí a dobro, téměř hmatatelné. V ulicích Arcidiecéze olomoucké koledovalo v prvních lednových dnech na sedmáct tisíc králů. Do jednotlivých domácností, ale i na úřady přinášeli radost, požehnání i možnost udělat dobrý skutek. Děkujeme koledníkům Tříkrálové sbírky i štědrým dárcům. Více na str. 5.

Foto: Jarda Tenzo Krátký

obsah

Duchovní slovo:

Jak jsme začali nový rok? Důležitější je, jak budeme pokračovat.....2

Zprávy z arcidiecéze:

Paní Václava má cenu Křesadlo. Pomáhá s Charitou už 9 let.....2

Přes sto malých králů si přijelo do Prostějova pro požehnání.....2

Tři králo-vé: „Štěstí, zdraví, dlouhá léta“.....3

Tříkrálová sbírka letos opět stmelovala.....5

Tolik dobrovolníků koleduje pro druhé, úžasné!.....6

„Věříme, že Poslanecká sněmovna podpoří ‚senátní‘ variantu Insolvenčního zákona,“ vzkazují organizace.....7

Domácí zdravotní péče je stále v akutním ohrožení.....7

První číslo Rodinného života. Začtete se do Technorodiny.....8

Z farních a oblastních Charit:

Bystřice pod Hostýnem, Holešov, Hranice, Moravská Třebová, Nový Hrozenkov, Olomouc, Otrokovice, Šumperk, Uherské Hradiště, Uherský Brod, Valašské Meziříčí, Vsetín, Zlín.....9

Humanitární pomoc:

Jeden vedle druhého, stovky kilometrů v mrazu.....30

Děti vzkazují z Ukrajiny „díky“ za Vánoční balíčky.....31

V. Kepřt: Malý kluk se staral o nemocnou maminku a hospodářství....31

Zásoby jídla a pitné vody převáží na Haiti nové auto.....33

Haiti: projevy násilí pokračují. Gonaïves je ve tmě.....33

Děti z droždínské školy se vydaly za Idonelem.....34

Zápisky z Haiti.....35

DUCHOVNÍ SLOVO

Milí charitní spolupracovníci,

tak už jsme ve druhé polovině února a v proudu dění tak zapojeni, že si na přelom roku už ani nevzpomeneme. Jak jsme ten nový rok začali? A jak pokračujeme? Pesimisticky nebo optimisticky?

V souvislosti s touto otázkou jsem si vzpomněl na ty chlapy, kteří jdou v tunelu po kolejích. Pesimista vidí jen tmou. Optimista vidí na konci tunelu světlo. Realista vidí světla přijíždějícího vlaku. A strojvůdce vidí tři blázny na kolejích. . .

Nezáleží ani tolik na tom, jak jsme nový rok začali, spíše záleží na tom, jak budeme pokračovat. Mně se nejvíc líbí ten realista, ale chodit do tunelu a po kolejích bych ani jemu nedoporučoval. . . Realismus života z víry vidím v té známé zásadě, že totiž „minu-

lost patří Božímu milosrdenství, budoucnost Boží prozřetelnosti, přítomnost Boží a naší obětavé lásky“. S vědomím, že Bohu na mně záleží, dělejme v něm to dobré, co máme a můžeme udělat. Ze zdroje: <https://citaty.net/autori/jan-pavel-ii/> připojuji ještě citát papeže sv. Jana Pavla II.:

„Člověk nemůže žít bez lásky. Je sám sobě nepochopitelnou bytostí a jeho životu chybí smysl, nepozná-li lásku, nesetká-li se s ní, nezakusí-li ji, nepřivlastní-li si ji nějak a neprokazuje-li ji aktivně druhým.“

Oproti dnes tak rozšířené virtuální realitě přeji vám všem Boží realitu a prosím jej o to.

P. Bohumír

ZPRÁVY Z ARCIDIECÉZE

Paní Václava má cenu Křesadlo. Pomáhá s Charitou už 9 let

Olomouc - Ocenění za dlouhodobou práci ve prospěch druhých převzala v pondělí 17. prosince 2018 Václava Vrbová. Je jednou z osmi oceněných dobrovolníků v Olomouckém kraji. Na cenu Křesadlo ji nominovala Arcidiecézní charita Olomouc, které energická paní pomáhá pomáhat lidem v nouzi už 9 let.

Václava Vrbová se ve svých 75 letech vyšplhá do výšky k policím, tahá těžké pytle s oblečením a krabice s materiální pomocí. „Ani jednou neodmítla, když jsme ji volali. Hledá nové možnosti, jak práci vylepšit, urychlit a stmeluje lidi kolem sebe. Je naší velkou oporou, moc si jí vážíme,“ říká za Arcidiecézní charitu Olomouc koordinátorka dobrovolníků Anna Borková.

V letech 2009–2015 pomáhala paní Václava každý pracovní den v humanitárním skladu Arcidiecézní charity Olomouc. S Charitou vyslala i velký kontejner plný humanitární pomocí na daleké Haiti. Pracovala celý měsíc od rána do večera. Loni pomohla vypravit další kontejner, a to do Zambie. Během těchto dvou projektů za necelé tři měsíce odpracovala přes 270 hodin. Ve svých pauzách navíc překvapila, místo odpočinku např. uklidila celý sklad, zametla areál atd. A s čím vším ještě paní Václava pomáhala? Třídila, sčítala a pytlovala oblečení. Čistila nábytek, zdravotnické potřeby jako třeba berle, šicí stroje a další věci. Třídila školní potřeby, knihy, látky, šicí potřeby a další materiál ze sbírky. To vše vážila i zapisovala. Přenášela věci do skladu, uklízela. . .

Václava Vrbová se stala „duší“ již zmiňovaných projektů Arcidiecézní charity Olomouc. „Byl to dobrý pocit pomáhat těm, kteří jsou na tom momentálně hůř. Navíc, já se v důchodě nudit nehodlám,“ usmívá se oceněná paní.

Arcidiecézní charita Olomouc gratuluje Václavě Vrbové k Ceně Křesadlo v kategorii Humanitární pomoc, rozvojové projekty.

Karolína Opatřilová, ACHO

Foto: Tomáš Hubáček, Petarda Production, a.s.

Přes sto malých králů si přijelo do Prostějova pro požehnání. Znají své poslání

Prostějov - Tříkráloví koledníci projíždějící ulicemi na hřbelech koně nebo slona, truhlice plné zlata, v klopě myrhu a kolem je cítit vůni kadidla. Takový obrázek tříkrálového koledování vykreslil dětem s úsměvem na rtech biskup Josef Nuzík v prostějovském kostele Povýšení sv. Kříže. V sobotu 29. prosince 2018 ráno se tam sešlo na 120 tříkrálových koledníků, mnozí z nich

s korunkami na hlavě a v pláštích. Přišli si pro požehnání, aby za pár dní mohli vyrazit do domácností ve jméno lidí, kteří jsou v nouzi, kteří nějakým způsobem trpí.

Jako dávní mudrcové, kteří se vydali do dalekého Betléma za narozeným Ježíškem, však dnešní koledníci nevypadají. Jejich

hlavy zdobí papírové korunky, přes ramena mají plášť a místo pokladu a darů pro Ježíška nesou pokladničku s logem Charity. „Křesťané vždy pomáhali těm, kteří byli chudí, kteří trpěli. A to nyní děláte i vy. A s jakou osobou je každý koledník spjatý?“ ptá se otec biskup dětí. Kostel je plný, přesto je všude ticho. Žádná odpověď.

„Tak koledník je spjatý tady s prezidentem Charity? Anebo s panem děkanem? Ne, správně kroutíš hlavou,“ žertuje Josef Nuzík.

„S Ježíškem,“ ozve se pak z davu slabý hlásek.

„Jasně. Ježíšek je pořád živý, a také v tom je smysl Tříkrálové sbírky,“ podotýká Josef Nuzík.

V prostějovském kostele ho poslouchají desítky koledníků připravených šířit radostnou zvěst o narození Spasitele, zachránce. Koledníků, připravených rozdávat lidem radost a požehnání. Připravených pomáhat druhým. „A máme tu nějaké krále, kterým je méně než 5 let?“ ptá se dál otec biskup.

Odpoví mu pár zvednutých ruček. Nejmladšímu přítomnému koledníkovi je 2,5 roku.

A zazní další otázka: „Kterému z vás je nad 15 let?“

I teď se z početného publika vztyčí vzhůru pár rukou. „Tady šedesát let!“ dokonce se ozve z předních lavic.

Radost, štědrost a požehnání

Modlitba střídá modlitbu, zpívá schola, zpěv se ozývá i z lavic, kde postávají teple oblečené děti se svými doprovody. Ti všichni dostanou od otce biskupa požehnání. „Ať příchod králů naplní radostí srdce všech, za kterými přijdou, a ať na nich spočine požehnání jako odměna za jejich štědrost,“ zakončuje mši svatou Josef Nuzík.

Koledníci opouštějí kostel zdobený rozsvícenými vánočními stromy, hromadí se na schodech, kde pózují pro společné foto. Mezi nimi jsou i Kryštof, Lukáš a Vojta. Všichni tři ve vyšíváných pláštích. Přijeli až z Uherského Hradiště, kde koledují už dlouhá léta. „Já chodím koledovat už od dvou let, takže už to bude deset let,“ hlásí jeden z nich.

A další na to: „A já tak od čtyř let.“

„Já taky,“ dodává třetí z nich.

Chlapci nejenže při koledování pomáhají druhým, ale užijí si i spousty legrace. Stává se třeba, že spletou písničku, a nejen oni. Například maminka, která je doprovází, se jednou otočila na „toho černého vzadu“ a zazpívala: „Nevysmrkuj na nás bradu.“ Mnohé lidi koledníci navíc potěší. „Jednou nám otevřeli manželé, kteří byli slepí. A měli radost,“ vyprávějí hoši.

Jupí, tři králové... Neotvírej!

Přestože někdy bývají i odmítnuti, berou to s humorem. „Museli jsme se smát, když jsme zvonili u jedné dveří a za nimi bylo slyšet nějakou holčičku, která se radovala: Jupí, tři králové... Ale pak se ozval tatínek: Neotvírej!“ Vzpomíná další z chlapců. Koledníky zkrátka nic nerozhodí. Poradí si i s nečekanými nástra-

hami. Třeba v momentě, kdy není možné na dveře napsat křídou K+M+B (to se stává například, když koledníci zaklepou na bílé dveře). „Pro tyto případy máme ještě samolepky, ale i ty někdy dojdou. Tak popíšeme třeba práh u dveří nebo poštovní schránku,“ dodávají malí králové. Brzy vyrazí opět do ulic, v Arcidiecézi olomoucké se koleduje prvních čtrnáct lednových dní.

V sobotu, kdy králové dostali ke své službě požehnání, si ještě užijí zábavu. Bruslení na náměstí, občerstvení na Cyrilometodějském gymnáziu a také besedu s otcem biskupem. „Pozor, beseda se přesouvá z katechetického sálu, kde je příliš chladno, na gymnázium. Bude v učebně fyziky,“ upozorňuje přítomný v kostele Vít Forbelský z Charity Prostějov, který v této oblasti Tříkrálovou sbírku koordinuje.

Josef Nuzík neotálí s dalším vtípem: „Nebojte se, zkoušet z fyziky vás nebudu.“

*Karolína Opatřilová, ACHO
Foto: Pavel Langer, Člověk a víra*

„Šťěstí, zdraví, dlouhá léta...“

Tři králové z Arcidiecézní charity Olomouc vyrazili na koledu

Olomouc – Tříkrálový koledník se vytahuje vzhůru, aby dosáhl na horní futra obrovských vrat arcibiskupského paláce. „Tak proto vy máte tak vysokého krále,“ směje se paní v čepici, která prochází kolem. Král v podání prezidenta Arcidiecézní charity Olomouc (ACHO) Bohumíra Vítáška opravdu nemusí použít žebřík nebo nijak šplhat do výšek, aby napsal křídou požehnání. Měří totiž 193 cm. K+M+B 2019 (Ať Kristus žehná tomu domu) zdobí

od pondělí 7. ledna nejen dveře arcibiskupství, ale také fakultní nemocnice, Olomouckého kraje, krajských hasičů, policistů i vojáků a také třeba CARITAS – Vyšší odborné školy sociální Olomouc. Všude tam zněly zpěv a harmonika. Tři králové z ACHO rozdávali radost a požehnání i kolemjdoucím v ulicích.

Je pondělí 7. ledna, tříkrálové koledování je v plném proudu. Přesto to, že se ulicemi Olomouce nese „My tři králové jdeme

k vám, štěstí, zdraví vinšujeme vám...“ překvapuje kolemjdoucí. Usmívají se, někteří přijímají od Tří králů „bílé zlato“ a kalendáře a další myslí na druhé a přispívají do pokladničky těm, kteří si pomoci nemohou. Muži v korunkách, turbanech a pláštích koledují za zvuku harmoniky a vůně kadidla. „Já jsem dnes za Kašpara a toto je ve skutečnosti náš ajťák,“ říká prezident ACHO a duchovní v jedné osobě Bohumír Vitásek a ukazuje vedle sebe na Michala Pechu, který rozdmýchává kadidelnici. „A tady ten černý vzadu je vedoucí humanitárního oddělení Martin Zamazal,“ odhaluje dalšího krále. Trojice míří na krajské a další úřady v Olomouci, aby tam poděkovali, požehnali a také dali možnost tamním pracovníkům prokázat svou dobrotu. A to se daří.

Krajský úřad Olomouckého kraje

Kouzlo kadidla

Devátá hodina ranní ohlásí koledníky na krajském úřadě, kde je vítá hejtman Ladislav Okleštěk. Toho těší vůně kadidla. „Sám jsem jako malý ministroval a vůni kadidla mám rád,“ říká.

„Tak my vám vykouříme kancelář, chtěl byste?“ navrhuje jeden z králů. Hned poté všichni spolu zamíří do dalších dveří.

Olomoucký hejtman poděkuje Charitě za její práci a zapojí se svou štedrostí. Jeho dveře brzy nato ozdobí křídové K+M+B 2019. A koleda zazní i v dalších patrech budovy. Králové s harmonikářkou sestupují za hvězdou o patro níž k náměstkovi hejtmana Milanu Klímovi, a potom projdou do vedlejší budovy na sociální odbor. Lidé dobré vůle se u králů zastavují i venku a chtějí přispět do pokladničky.

Krajské policejní ředitelství

A je na radě krajské policejní ředitelství. Zde musí králové opustit svou kadidelnici, která vydatně kouří a voní. Planý požární poplach si nepřeje nikdo. Jeden z pánů policistů tak sčteží kadidelnici – u hlavního vchodu ji udržuje v chodu. Povede se mu to. Mezitím Tři králové uvnitř zpívají koledu policejnímu řediteli Tomáši Landsfeldovi. „Přinášíme radostnou zprávu o narození Ježíše Krista, který nás chrání...“ pokračuje v roli Bohumír Vitásek.

„A chráníte nás také vy a za to děkujeme,“ dodává Martin Zamazal a nastaví truhlici plnou „bílého zlata“. Tříkrálový cukřík a kalendář i špetka kadidla do františka potěší policejního ředitele. Také on myslí na lidi v nouzi.

Černý pasažér?

Když králové scházejí do přízemí a míjejí dopravní oddělení, černý král v turbanu se cítí trochu provinile. „Příště bychom se měli zastavit i tady, přece jen jsem černý pasažér,“ špitne.

V arcibiskupském paláci

Arcibiskupský palác. Koledníci stoupají nahoru po schodech, vstříce Cyrilu a Metoději – sochám zdobícím schodiště. O pár kroků a prozpíváných slok dál je čeká olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Také on přispěje do pokladničky. A králové se vydávají dál do chodeb paláce, kde je za otvírajícími se dveřmi vítají úsměvy zdejších pracovníků.

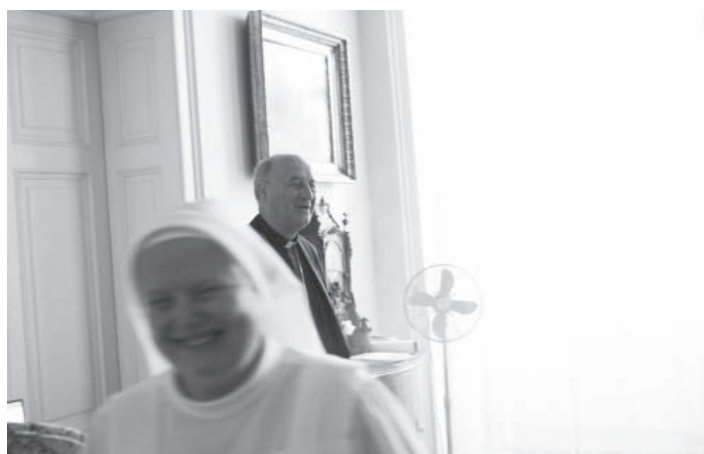
„Á, koukám, že tu dneska nejsme jediní, kdo přišli,“ opáčí jeden z králů, poté co uvidí v jedné kanceláři kousek opodál „postávat“ dvě krásné vyřezávané sochy.

„To je Petr a Pavel,“ usmívá se paní.

A je čas požehnat i zde. Dveře na arcibiskupství jsou však bílé. Nedá se nic dělat, letošní K+M+B je třeba napsat. Zvláště když...

„To už tu nikdo z králů nebyl hodně dlouho,“ žertuje černý vzadu a ukazuje na dveře s očíslováním místností podle patra. Číslo je pouze trojmístné.

Bohumír Vitásek pak vytahuje křídou a zamíří ke skříni z tmavého dřeva, kde se hned nato rozsvítí ten pravý nápis. Požehnání.

Na krajském vojenském velitelství

Tradiční občerstvení, které v mrazivém dni zahřeje, připravili pro krále vojáci. A byli také velmi štedří. Ptají se, kde budou letos příspěvky z Olomouce pomáhat.

„Charita za ně podpoří domácí hospicovou péčí, kterou už dlouhá léta poskytuje, dále za ně bude pomáhat jednotlivcům i rodinám v krizi, a to finančně, materiálně i potravinami. A pak je tu ještě podpora sociálního bydlení,“ odpovídá nejvyšší z Tří králů Bohumír Vitásek.

Krajský záchranný hasičský sbor

Požehnání na hasičské cisterně

Koleda potěší také krajské hasiče. V jejich garážích králové, jako každý rok, žehnají hasičskému autu. A i zde se zpívá tříkrálová koleda. „Neseme vám radostnou zvěst, že se narodil Kristus, že dokáže hasit naše omyly, problémy...“ pokračuje Bohumír Vitásek. Za chvíli se garáží táhne dlouhá fronta hasičů i administrativních pracovníků, vede přímo k pokladničce s logem Charity. Kasička je už plná a dá práci tam jednotlivé mince i bankovky vtěsnat. V mezích je tedy nutné ji prošterchat a uvolnit v ní místo.

Fakultní nemocnice

Nyní králové míří do fakultní nemocnice. Cestou na ředitelství potěší i zdravotní sestřičky, nemocniční kaplany, u chodníku přibrzdí i šofér záchranky, aby přihodil kousek štědrosti do pokladničky... A nejen to. Králové rozdávají radost i v chodbách mezi pacienty a návštěvníky nemocnice. I zde v areálu lidé dostanou tříkrálový cukřík a kalendáře. Stejně tak ředitel nemocnice Roman Havlík, který přispěje na pomoc potřebným.

„Kristus vyléčí duši i tělo,“ říká Bohumír Vitásek a žehná také v nemocnici. Aby se tamním lékařům a zdravotnickému personálu dařilo dál pomáhat a zachraňovat lidské životy.

CARITAS – Vyšší odborná škola sociální Olomouc

Tříkrálová skupina pak zpívá a hraje na harmoniku také ve Vyšší odborné škole sociální. Do chodby se otevrou dveře a ven vyjdou tamní učitelé a další pracovníci, aby přispěli.

DĚKUJEME všem dobrým lidem z úřadů, které jsme navštívili, za jejich dobrotu a milé přijetí. Děkujeme i lidem v ulicích a těm, kteří nás toho dne míjeli a přesto se zastavili, aby pomohli...

Karolína Opatřilová, ACHO

Foto: Jarda Tenzo Krátký

Tříkrálová sbírka letos opět stmelovala. Přispívali do ní i lidé bez domova

Arcidiecéze olomoucká – Samoty zasněžené v kopcích, ale i vydlážděné ulice města. Všude tam se v první půlce ledna ozýval zpěv: „My tři králové jdeme k vám...“ Všude tam přibýlo na dveřích, brančích a vratech požehnání K+M+B (ať Kristus žehná tomu domu). Jak to vše mohli zvládnout Tři králové? Ve prospěch lidí v nouzi, kteří si sami nemohou pomoci, letos vyrazili s pokladničkou malé děti, dospělí, pracovníci Charity, duchovní, ale i stařečci a stařenky. V Arcidiecézi olomoucké jich bylo téměř 17 000. To je důkazem, že Tříkrálová sbírka lidi spojuje. Dárci do ní letos přispěli téměř 30 miliony korun. Opět se jim podařilo překonat rekord.

Výtěžek Tříkrálové sbírky v Arcidiecézi olomoucké (Olomoucký, Zlínský a část Pardubického a Jihomoravského kraje) přesáhl 29 milionů 820 tisíc korun. Dobří lidé tak koledníkům přispěli zhruba o 1 400 000 korun více než loni. „Stejně jako v minulých letech jsem překvapený a nadšený. Letošní výsledek je zase lepší než loni. A současně se nabízí otázka, v čem všem je výsledek lepší? Výnos koledování je na první pohled nejviditelnější, je to pro nás moc důležité – vždyť je to téměř 30 milionů, což je neuvěřitelné! Tříkrálová sbírka ale není jen o penězích. Primárně je o tom, že se najdou tisíce ochotných lidí, dospělých i dětí, kteří jdou za každého počasí, v blátě i mrazu, dům od domu a předávají tam vánoční radost. Oni na prvním místě přicházejí druhé obdarovat. Přitom během koledování nabízí lidem možnost podílet se na pomoci druhým. A lidé jim ochotně přispívají, protože Tříkrálovce a Charitě důvěřují. Je to pro nás velký závazek – veřejnost nezklamat a snažit se, aby za vykoledované peníze bylo co nejvíce dobra,“ říká ředitel Arcidiecézní charity Olomouc Václav Kepřt.

Přinášet lidem radost a požehnání a udělat něco pro druhé. To je smyslem Tříkrálové sbírky. Koledování propojuje každý rok i ty lidi, kteří by na sebe běžně nenarazili. Skupinka děvčátek převlečených za Tři krále potěšila například klienty uherskobrodské noclehárny. „Děti byly v noclehárně koledovat a dokonce se podělily s lidmi bez domova o část sladkostí, které měly s sebou. Někteří naši klienti byli velmi dojatí, a i když sami nemají dost peněz, také přispěli do sbírky,“ popisuje František Bílek z uherskobrodské Charity.

Poslední drobná mince, největší dar

Překvapení čekalo i na vyškovské koledníky, ke kterým se venku přihlásila žena bez domova s tím, že chce také přispět. „Pak vhodila do pokladničky drobnou minci. Byla její poslední, a tak možná darovala nejvíc ze všech dárců,“ sděluje Jitka Švejnohová z Charity Vyškov.

I sami koledníci však těm, které navštíví, mnoho přinášejí. Někteří hrají na hudební nástroje, jiné doprovází opravdový koník, další se převlečou za velblouda... „Maminka jedné naší tříkrálové skupinky každý rok vyrábí pro ty lidi, které děti navštíví, dárečky. V předchozích letech tak dostali srdíčka nebo andělíčky, letos plastickou korálkovou kouli jako přívěšek na klíče. Vyrobit zhruba padesátku klíčenek muselo dát velkou práci,“ říká za Charitu Svitavy Miriam Holubcová.

A proč koledníci koledují? Kryštof, Lukáš a Vojta z Uherského Hradiště ve vyšivaných pláštích koledují už téměř deset let. A baví je to. „Někdy spleteme koledu, jinde narazíme třeba na bílé dveře a pátráme, kam požehnání napsat. Popíšeme pak práh u dveří nebo poštovní schránku. Při koledování je i sranda,“ usmívají se hoši.

Koledování i mnohé Tři krále zahřeje u srdce. Třeba Petru, která doprovází malé koledníky na Novohrozenkovsku. „Mívám velkou radost z každých otevřených dveří. Ať už se v nich usmívá malý človíček, nebo tam s námi zpívají dojatí dědeček a babička, nebo nám naslouchá objímající se pár. Má to smysl a ve finále každá koruna pomáhá,“ říká žena.

Kde Tříkrálová sbírka pomůže

65 % výtěžku zůstává v regionu, část jde na pomoc v zahraničí (v případě Arcidiecéze olomoucké to je na Ukrajinu a Haiti).

Peníze pomohou těm lidem, kteří si sami pomoci nemůžou. V Olomouci a okolí peníze ze sbírky podpoří například sociální bydlení, finanční, materiální a potravinovou pomoc jednotlivcům i rodinám v nouzi a také domácí hospicovou péči.

Domácí hospicovou péči podpořili ve sbírce i Koničtí. „Část výtěžku poputuje ještě na přímou pomoc, to znamená, že pomůže lidem, kteří se ocitli v akutní nouzi. Už teď víme, že podpoříme rodinu ze Šubírova, jejíž dům na Silvestra zachvátil požár. Oheň zničil střechu rodinného domu a hospodářská stavení. Peníze částečně uhradí rekonstrukci,“ přibližuje ředitel Charity Konice Marek Navrátil s tím, že rodina nyní přebývá v náhradním bydlení, které zajistila obec.

I v Luhačovicích poputují tříkrálové peníze na přímou pomoc. Podpoří zejména rodiny s malými dětmi, osamělé matky, rodiny s nízkými příjmy, vícečetné rodiny a rodiny s hendikepovanými dětmi. Sběrka pomůže i lidem, u kterých sociální šetření prokáže, že jsou v nouzi.

Charita Moravská Třebová zase zajistí služby dobrovolníků, kteří zavítají k osamoceným lidem. Mezi nimi jsou lidé pobývajících v léčebně dlouhodobě nemocných, opuštění senioři, děti, které jsou nějakým

způsobem vyloučené ze společnosti, či hendikepovaní. Záměry jednotlivých Charit si přečtete na www.trikralovasbirka.cz.

Prostřednictvím DMS mohou vyjádřit lidé i každoměsíční trvalou podporu, když pošlou trvalou dárcovskou SMS na číslo 87 777 ve tvaru:

DMS KOLEDA 30

DMS KOLEDA 60

DMS KOLEDA 90

DĚKUJEME...

Poděkování Václava Kepřta nejen koledníkům:

„Děkuji všem koledníkům, vedoucím skupinek, všem koordinátorům i dobrovolníkům, zkrátka všem, kteří se zapojili. Bez Vás bychom teď neměli nad čím žasnout, bez Vás by se zdaleka nedalo pomáhat druhým tak, jak je to možné díky Tříkrálovce.“

Poděkování Václava Kepřta dárcům:

„Děkuji všem, kteří koledníky vlídně přijali a obdarovali je, často nejenom penězi do kasiček, ale třeba i něčím dobrým na zub, horkým čajem nebo hezkým slovem. Především tím jste je motivovali ke konání dobra, motivovali jste je k tomu, aby nebyli lhotejní. Jsou to naši hlavní hrdinové, bez kterých se ani v budoucnu neobejdeme. Ještě jednou díky a pokoj všem lidem dobré vůle.“

*Karolína Opatřilová,
ACHO*

Tolik dobrovolníků koleduje pro druhé, úžasné! Shodli se tříkráloví koordinátoři

Olomouc – Šířit radost a pozhnání do jednotlivých domácností, vyjít do ulic za každého počasí ve prospěch těch, kteří si nemohou pomoci. „Letos koledovalo pro druhé po celé České republice kolem osmdesáti tisíc tříkrálových dobrovolníků. To je skoro 1 % občanů České republiky, mezi nimi děti i dospělí. Je to úžasné,“ říká ředitel Arcidiecézní charity Olomouc Václav Kepřt. V úterý 29. ledna poděkoval tříkrálovým koordinátorům, kteří se sešli v budově Arcidiecézní charity Olomouc, aby letošní koledu zhodnotili. Bez nich by nebylo možné tuto akci uskutečnit.

Koordinátoři se zamýšleli i nad hlavním posláním sbírky. Tím je chodit dům od domu a přinášet lidem vánoční radost a zároveň možnost udělat dobrý skutek. Letošní koleda v Arcidiecézi olomoucké přesáhla loňský rekord, příspěvky od lidí dobré vůle se přiblížily těsně k třiceti milionům korun. „Výsledky Tříkrálové sbírky jsou dobré, a to trvale. Koleda se daří nejen díky dárcům a koledníkům, ale také díky koordinátorům z jednotlivých Charit. Leží na nich největší tíha zorganizování sbírky v daném regionu. Jsou za ni zodpovědní a musí být také schopní řešit případné problémy, které se při akci podobného rozsahu vždy vyskytnou. Vše musí perfektně fungovat,“ sděluje diecézní koordinátor Marek Navrátil.

Vstupte do zákulisí Tříkrálové sbírky...

Podle něj začíná práce tříkrálových koordinátorů už na jaře. Tehdy definují materiální potřeby sbírky a objednávají potřebné věci, jako třeba nové kasičky, dárky pro koledníky, kalendáříky, cukříky, nálepky, letáky, ale také korunky, kostýmy koledníků apod. To vše je třeba během roku stihnout objednat, vyrobit, dodat a distribuovat do všech koutů diecéze. „Bezprostředně před sbírkou kontaktujeme stále a vyhledáváme nové dobrovolníky - koledníky. A to trvá až

do samotného koledování. Před sbírkou musí proběhnout také veškeré úřední úkony, tj. zapečetění úplně všech kasiček na úřadech obcí a měst, kde se pak koleduje. Koordinátor musí v některých oblastech navštívit 20, u větších Charit třeba i 50 obecních úřadů,“ pokračuje Marek Navrátil. A to není vše. Koordinátoři pomáhají organizovat žehnání koledníkům ve farnostech nebo účast koledníků na diecézním setkání s biskupem, dále ještě účast koledníků na Tříkrálovém koncertu, který živě přenáší Česká televize.

Nejnáročnější jsou dny koledy (1.–14. ledna). Koledníci si vyzvedávají zapečetěné pokladničky, předem vyplněné průkazky, dostávají pozornosti pro dárců a informace, kde a v jakých částech mají koledovat. „Koledníkům poskytujeme i zázemí, kde se v teple občerství. Po koledě následuje rozpečetovací kolečko po všech

obecních a městských úřadech, kde dochází ke sčítání výtěžků z každé kasičky zvlášť, tak, aby se opravdu ani haléř neztratil.“ popisuje Marek Navrátil. Peníze a všechny s tím související doklady se poté ještě kontrolují.

Nelze opomenout také různé děkovací akce pro dobrovolníky – koledníky, kdy se vydovádí v bazéně, při bruslení, na výletech nebo zavítají do kina či divadla.

Koordinátorům Tříkrálové sbírky patří velké díky. Za jejich vysoké pracovní nasazení, trpělivost, nadšení, nápaditost... Bez nich by nebylo možné šířit radost a požehnaní a také uskutečnit největší fundraisingovou akci v ČR.

*Karolína Opatřilová,
ACHO*

„Věříme, že Poslanecká sněmovna podpoří ‚senátní‘ variantu Insolvenčního zákona,“ vzkazují organizace, které pracují s předluženými lidmi

Organizace, které jsou aktivní v problematice nadměrné zadluženosti českých občanů, vyzvaly loni v prosinci senátory, aby podpořili pozměňovací návrhy k novele Insolvenčního zákona, která vzešla z Poslanecké sněmovny. Ti jejich výzvy vyslyšeli a přijali pozměňovací návrhy, které podal senátor Marek Hilšer, čímž se návrh vrátil do sněmovny. V úterý 22. ledna poslanci rozhodovali, zda vstoupí v platnost upravená senátní verze, nebo původní sněmovní verze novely. Nakonec prošla původní verze novely. Přestože upravená verze otvírala cestu lidem v nouzi k oddlužení více, i toto je krůček vpřed.

Pozměňovací návrhy v Senátu byla odstraněna nejasná a vnitřně rozporná úprava minimálních podmínek oddlužení, a rovněž se upustilo od nutnosti minimální měsíční splátky pro vstup do oddlužení přes 2 000 Kč, která by znamenala bariéru zejména pro část seniorů s nízkým důchodem. Tyto pozměňovací návrhy však zároveň posílily kontrolní prvky při vstupu a během oddlužení – nově je specifikováno, jaké jednání dlužníka může být považováno za nepoctivý záměr (takové jednání znamená, že dlužníkovi bude zamítnut Návrh na povolení oddlužení, případně zrušeno již schválené oddlužení), a že dlužník musí po celou dobu oddlužení vynakládat veškeré úsilí, které je po něm možné spravedlivě požadovat, k uspokojení pohledávek svých věřitelů – v opačném případě mu bude oddlužení zrušeno hned, a nikoli až na konci pětiletého období splácení.

„Tyto změny by měly vést k tomu, že do oddlužení bude moci vstoupit téměř každý předlužený člověk, pokud má poctivé úmysly. Po dobu oddlužení bude muset vynakládat ke splácení maximální úsilí, jaké je pro něj možné, s jistotou, že na konci bude oddlužen. Tato pravidla významně odlehčí i soudům, které nebudou muset po pětiletém období individuálně posuzovat, zda dlužník veškeré úsilí vynaložil, nebo nevynaložil, k čemuž by tak jako tak neměly dostatek podkladů,“ říká Daniel Hůle z organizace Člověk v tísni.

„Senátem schválené nastavení pravidel lze považovat za výhodnější a spravedlivější i pro věřitelskou stranu – dosud jsme viděli, že

uspokojení věřitelů je v oddlužení vyšší, než v exekucích. Navíc v oddlužení se věřitelé uspokojují poměrně, a nikoli v pořadí, v jakém podali návrhy na exekuci. Předpokládáme, že díky oddlužení se snáze dostanou ke svým penězům i ti, kdo vymáhají výživné – dluhy na výživném se totiž ani v oddlužení neodpouštějí. Z celospolečenského hlediska můžeme doufat, že se statisíce předlužených lidí postupně vrátí do běžného života, s důstojným příjmem a bez věčného strachu a stresu, který se dnes výrazně negativně ovlivňuje i jejich rodiny,“ vysvětluje Iva Kuchyňková, koordinátorka pro sociální oblast Charity ČR.

„Velmi vítáme, že Senát zohlednil naši kritiku principu 1+1, tedy že každý dlužník by v oddlužení musel platit nejméně dvojnásobek odměny insolvenčního správce, tedy celkem 2 178 Kč. Tento princip by vstup do oddlužení znemožňoval části dlužníků s velmi nízkými příjmy, zejména pak některým seniorům. V poradně máme předlužené klienty, kteří by za těchto pravidel nemohli do oddlužení nikdy vstoupit, protože vzhledem ke svému zdravotnímu stavu už nejsou schopni si k nízkému důchodu přivydělat. Opatření by se však dotklo i těch, kdo mají nižší příjem pouze dočasně, například z důvodu rodičovské dovolené. Pokud vstoupí do oddlužení hned, budou schopni uhradit věřitelům vysoké procento dluhů, pokud však budou muset několik let čekat, věřitelé se dočkají nižšího uspokojení, a zadlužení lidé budou zbytečně žít několik let ve strachu z exekuce,“ vysvětluje Pavla Aschermannová, vedoucí dluhové poradny Rubikon Centra.

Bohumil Kartous z EDUinu, Informačního centra o vzdělávání, k tomu doplňuje: „Tíživá ekonomická a sociální situace rodin, které nesou břemeno exekuce, nutně dopadá i na děti. Významně ohrožuje jejich budoucnost nejen z hlediska vzdělávání. Rodiny zatížené exekucemi logicky nemohou podporovat děti ve snaze dosáhnout adekvátního vzdělání. Snazší oddlužení může zabránit mnoha případům nevinných obětí exekučního schématu.“

*Jan Oulík,
Charita ČR*

Domácí zdravotní péče je stále v akutním ohrožení

Kdo nezažil, neví. Neví, že ve vlastní posteli, ve vlastním bytě může stonat i těžce nemocný člověk. Některým tuto možnost přiblížil nedávno oceněný film Domácí péče. Ale mnoho je těch, kdo o této formě zdravotní péče neví. Sestry domácí zdravotní péče se pohybují v naší společnosti nenápadně a skromně. Přesto několik čísel může ukázat, že Domácí zdravotní péče je široká platforma velice specializované zdravotní péče. Charita Česká republika ji poskytuje od roku 2001, kdy ji jako experiment začalo financovat Ministerstvo zdravotnictví ČR.

V současnosti pracuje pod hlavičkou Charity téměř 700 sester. Za rok ošetří přes 40 tisíc pacientů, u kterých vykonají půl druhého milionu návštěv. A to Domácí zdravotní péče Charity Česká republika představuje zhruba třetinu poskytovatelů této formy péče. Sestry ošetřují ležící nebo téměř ležící pacienty, včetně umírajících. Provádějí řadu odborných výkonů – ošetřují pacienty s umělou plicní ventilací, provádějí peritoneální dialýzu, pečují o pacienty v bezvědomí, ale i rehabilitují, provádí převazy ran, kontrolují pacienty propuštěné po jednodenních chirurgických zákrocích, aplikují in-

jekce, provádějí odběry krve atd. Kdo se s Domácí zdravotní péčí setkal, je přesvědčen, že je to skvělá alternativa léčeben dlouhodobě nemocných, „kamenných“ hospiců i domovů pro seniory. A přitom je tato forma péče pro zdravotní pojišťovny bezkonkurenčně nejlevnější variantou.

Ale – přesto jí hrozí kolaps. Je s podivem, že si zdravotní pojišťovny této formy péče nevážají a nechávají sestry Domácí zdravotní péče doslova živorit. Která sestra by byla spokojena se mzdou maximálně 23 tisíc hrubého a přitom být v terénu odkázána pouze na svoji odbornost, rozhodnost a kreativitu, kdy musí navíc při přejezdech mezi pacienty řídit auto v náročném provozu či terénu a sloužit noční směny i víkendy podle momentálních potřeb pacientů? Proto sestry z Domácí zdravotní péče raději odcházejí do nemocnic, kde jsou jim i pro letošek přes média slibovaná další platová navýšení a zaměstnanecké výhody.

Chybí nový koncept péče o pacienty

Můžeme se tedy ptát – proč nemá Ministerstvo zdravotnictví sílu vytvořit nový koncept péče o pacienty založený primárně na Domácí zdravotní péči a raději investuje další miliardy do platů sester v lůžkových zařízeních? Kdo by chtěl stonat dlouhodobě v nemocnici, když by mohl zůstat „ve svém“?

Proto je Charita Česká republika spolu s dalšími členy segmentu Domácí zdravotní péče už od září loňského roku ve stávkové pohotovosti a stále vyjednává se zdravotními pojišťovnami o lepších podmínkách. Členové segmentu požadují:

Zpětně pro rok 2018 garanci, že individuální hodnota bodu neklesne při konečném vyúčtování pod hranici 1 Kč. Pro rok 2019 akceptaci požadavku na sdílení kódu 06648 odbornosti 913 (sestry v pobytových zařízeních) s odborností 925, které navyšují platby za víkendové a noční návštěvy.

Pro rok 2020 záruky, že hodnota práce sestry bude zajištěna ve výši 500 Kč/hodinu (kromě nákladů na přepravu). Pojišťovny však jednání protahují, oddalují rozhodnutí a neurčitě slibují.

A tak poslední otázkou je, jak dlouho budou sestry Domácí zdravotní péče ještě věřit slibům, že i v Domácí zdravotní péči bude líp? Nebo je státní aparát svou nerozhodností donutí skutečně vstoupit do stávky? Pak si ovšem musí rychle připravit minimálně 160 tisíc lůžek pro pacienty, kteří nyní stonají doma. Sestry Domácí zdravotní péče odejdou pracovat do nemocnic a slibně nastartovaný vývoj našeho zdravotnictví se svým přístupem vrátí do minulého století.

Charita ČR

První číslo Rodinného života. Začtěte se do Technorodiny

Jakou roli hrají v našich životech moderní technologie? Mohou být pro křesťana přínosné, nebo nás jen odvádějí od reálného světa a skutečného života ve společenství s Bohem a našimi bližními? Spolu s našimi stálými přispěvateli a zajímavými hosty hledáme odpovědi na tyto a další otázky v prvním letošním čísle Rodinného života s tématem „Technorodina“.

P. Karel Skočovský svým netradičním úvodníkem připravil prostor zajímavým rozhovorům a článkům na palčivá témata naší přetech- niované doby. Očima presbyteriánského faráře Ondřeje Stehlíka můžeme nahlédnout na život lidí, kteří se technice cíleně vyhýbají, společenství amišů. S několika uživatelskými tipy se podělil Jozef Cmar a dívčí trio představuje svět sociálních sítí z pohledu teenagerů. O Petr Hofírek ukazuje, že chytré aplikace mohou být pro nás křesťany něčím víc než jen úspěšným žroutem času. MUDr. Jitka Krausová připomíná, že moderní technologie mají svá rizika, zároveň ale mohou sloužit k dobrému. Nabízí také poutavý životní příběh ctihodného Uberta Moriho, muže, který našel harmonii mezi spiritualitou a profesionalitou. Rubrika Vztahy a výchova nabízí krátký, ale o to silnější příběh Luboše Nágla a umožní nám díky vtipné Betty MacDonaldové nahlédnout do časů, kdy všední dny plnily jiné úkoly než surfování v moři informací. Magdalena Strejčková s vtipem a lehkostí popisuje, jak se jí žije v době dotykové. V Duchovním životě vás čeká nepostradatelný Cherubín. Jitka Hosanna Štěpánková jako babička-teolog vysvětlí vám i vnoučkovi, jak je to vlastně se zlomeným srdcem. P. Martin Sklenář se v dalším dílu úvah o exhortaci Amoris laetitia zaměřuje na jiné rozměry plodivé síly manželské lásky. Novinkou je pak seriál představující diecézní centra pro rodinu. Další nápady, plná znění článků, inspirativní texty a podněty pro váš rodinný život najdete na našich webových stránkách www.rodinyzivot.eu. Předplatné či ukázkové číslo si můžete objednat na adrese: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 779 00 Olomouc, telefonu 587 405 253 nebo e-mailu rodinyzivot@arcibol.cz. Na požádání pošleme ukázkové číslo i elektronicky.

(red)

cena 45 Kč
předplatné: 39 Kč

Rodinný život
časopis pro celou rodinu

1/19
ročník XXX

Téma
Technorodina

nově
**Představujeme
rodinná centra v ČR**

Rozhovor
iJa iTy iTy

Téma
Tři prádleny, mozek a digi

Vztahy a výchova
Doba dotyková

Recept
Rudořlový lokše

Z FARNÍCH A OBLASTNÍCH CHARIT

Charita Bystřice pod Hostýnem

Péči o potřebné u nich doma pomáhá zajistit nové auto

Bystřice pod Hostýnem - Pečovatelky Charity Bystřice pod Hostýnem nyní rozvázejí obědy a poskytují péči potřebným lidem v jejich domácnostech, ve městě a okolních obcích, v novém autě. Automobil Dacia Dokker předal Charitě ve čtvrtek 20. prosince 2018 zástupce společnosti KOMPAKT spol. s r.o. jako „vánoční dárek“.

Toto nové vozidlo je dalším z mnoha projektů Českomoravské reklamní agentury KOMPAKT spol. s r.o. Za spoluúčasti firem a společností regionu doplňuje vozový park v ústavech a zaříze-

ních, které svou činnost zaměřují na výchovu, vzdělání, rehabilitaci a integraci zdravotně, mentálně či jinak hendikepovaných lidí.

Charita Bystřice pod Hostýnem děkuje společnosti KOMPAKT i všem ostatním dárcům, kteří se na zakoupení sociálního vozidla podíleli. „Můžeme splňovat cíl naší služby - zajistit podporu a péči klientovi v jeho domácím prostředí.“

*Vladimíra Procházková,
Charita Bystřice pod Hostýnem*

Charita vypráví bystrický příběh Tříkrálové sbírky 2019

Bystřice pod Hostýnem – Příběh Tříkrálové sbírky začal v listopadu. Pod záštitou Charity Česká republika jsem oslovila veřejnost a z nových i dlouholetých dobrovolníků vypracovala seznam vedoucích skupinek. Každému jsem přidělila trasu a vypsala průkaz s číslem. Potom přišly na řadu pokladničky, které se na městském a obecních úřadech očíslovaly shodně s průkazem vedoucího a úředně zapečetily pro kontrolu proti otevření neoprávněnou osobou. Letos jich bylo 66 kusů.

S dalšími dobrovolníky, mimochodem takových ochotných lidí včetně koledníků bylo přes 250, jsme na faře v Bystřici pod Hostýnem nachystali tašky pro skupinky. Do každé patří korunky a dárek pro krále, instrukce a termíny koledování, letáčky s informacemi o využití sbírky a cukříky jako pozornost pro dárci. Během prosince jsem všechny tašky spolu s kostýmy, pokladničkami, průkazkami a posvěcenými křídami pro psaní požehnaní K+M+B, rozvezla všem vedoucím. A pak už... děj se vůle Boží.

Sbírka proběhla již podvacáté. A díky té spoustě promrzlých a promáčených dobrovolníků a všem dárcům se od 2. do 12. ledna v Bystřici pod Hostýnem a okolních obcích vybralo neuvěřitelných 392 578 korun. Peníze z opět úředně rozpečetěných pokladniček jsem poslala na účet Charity Česká republika. Budou rozděleny na poskytování pomoci Charitou Česká republika, Arcidiecézní charitou Olomouc a velká

část se vrátí k zabezpečení provozu Charity Bystřice pod Hostýnem. Konkrétně v letošním roce to znamená, že každý, kdo se jakýmkoli způsobem podílel na této akci, pomohl sumou 230 000 korun středisku charitní domácí zdravotní péče. Tyto peníze umožní koupit lineární dávkovač léků a také to, aby zdravotní sestry mohly poskytovat v našem regionu domácí hospicovou péči.

Děkuji za všechny potřebné. Děkuji za spolupráci koledníkům, klubu Stonožka a turistickému oddílu Pawnee. Všichni obětovali svůj volný víkend a svůj čas.

Děkuji farnostem Bílavsko, Vítonice, Rusava, Loukov, Rajnochovice, Blazice za spolupráci při organizaci, a také P. Janu Hrudíkovi za poskytnutí zázemí na faře v Bystřici pod Hostýnem. Zaměstnancům městského a obecních úřadů a zaměstnancům České spořitelny děkuji za spolupráci při pečeti pokladniček a počítání výnosu sbírky.

Děkuji všem občanům, kteří přispěli na tuto dobročinnou sbírku a podpořili tím naši práci – ať už to bylo penězi nebo jen milým úsměvem a přijetím požehnaní.

*Vladimíra Procházková,
Charita Bystřice pod Hostýnem*

Charita Holešov

Tříkráloví koledníci vyrazili do Holešova a okolí již podvacáté

Holešov – Aby se Tříkrálová sbírka mohla uskutečnit, je zapotřebí spousty dobrovolníků, jak z řad dospělých, kteří jsou vedoucími skupinek, tak z řad koledníků – dětí, které na sebe vezmou role králů. S pomocí neziskových organizací, pracujících s mládeží i dětmi a s pomocí škol se nám daří oslovovat širší veřejnost. Někteří lidé se pak na jeden den stanou dobrovolníky Tříkrálové sbírky. Letos jsme měli v terénu 51 skupinek v obcích (spadajících do působnosti Charity Holešov, tj. 17 obcí) a 45 skupinek na samotný Holešov. To je dohromady cca 380 lidí v terénu.

Velice si vážíme přízně dárců, dobrovolníků, kladného přístupu a mnohdy akčního nasazení představitelů jednotlivých obcí či osadních výborů. Každým rokem se nám rozšiřuje díky nim základna tříkrálových dobrovolníků, rok od roku se díky tomu daří odkoledovat dříve a s větším úspěchem. Jsme moc rádi za sponzorské dary od firmy Tesco, Svoboda a Březík a firmy Jospo, díky jejich oběstvení jsme mohli pohostit všechny holešovské koledníky jak ráno, tak odpoledne po odkoledování. Společným příspěvním všech se vykoledovalo 660 054 korun, což je o zhruba 50 000 korun více než loni. Z daru, který jste vhodili do kasičky, se 65 % vrátí Charitě Holešov, 15 % využije na své projekty Arcidiecézní charita Olomouc, 10 % pomůže potřebným v zahraničí, 5 % jde na celostátní projekty a 5 % je režie sbírky. Z výtěžku bychom rádi pořídili

nové auto do střediska Charitní pečovatelské služby, aby se pracovníci bezpečně a rychle dostali ke klientům, a dále pak chceme peníze použít pro přímou pomoc lidem v nouzi. Ještě jednou děkujeme.

*Leona Machálková,
Charita Holešov*

Charita Hranice

Tříkrálová koleda a dobré skutky rozzářily Všechnovice a okolní obce

Všechnovice – Stalo se již tradicí, že v pátek, před samotným koledováním, se při mši svaté uskutečnilo požehnání účastníků Tříkrálové sbírky. I v letošním roce vedoucí skupinek přivedli své koledníky, kteří při zpěvu písně *My tři králové...* vstupovali do našeho farního kostela Nejsvětější Trojice ve Všechnovicích.

Při celé mši svaté byla patrná přítomnost Tří králů. Ministravali, četli čtení, přimluvy, přinášeli obětní dary a při modlitbě „Otče náš“ přistoupili k oltáři, kde vytvořili kruh a po společné modlitbě se všichni pozdravili pozdravením pokoje. Otec Vratislav nám při mši sv. posvětil křídy a nálepky a koledníci ze Všechnovic a okolních obcí mohli v sobotu 5. ledna s kasičkami a písní na rtech vyrazit do ulic. Přinášeli do domácností radostnou zvěst o narození Ježíše. Nad dveřmi nechávali nápis K+M+B, který žehná jejich domu. V letošním roce koledovalo 16 skupinek. Díky jejich snaze a štědrosti občanů se vykoledovalo 99 021 korun.

A jak to dopadlo v jednotlivých obcích? Horní Újezd 17 850 korun, Býškovice 14 500 korun, Malhotice 16 350 korun, Provodovice 6 506 korun, Rouské 10 466 korun, Všechnovice 33 349 korun. Kam poputují příspěvky na přímou pomoc z letošní sbírky, ještě přesně nevíme, ale z výtěžku Tříkrálové sbírky 2018 jsme podpořili spoluobčany, kteří se ocitli v tíživé životní situaci, a děti ze sociálně slabých rodin. Svou činnost jsme zaměřili především na práci s nimi, hledali volnočasové aktivity, rozvíjeli jejich manuální zruč-

nost. Doučovali jsme romské děti, a tím vytvořili pracovní místo. Díky štědrosti spoluobčanů se nám podařilo vybavit potřebnou rodinu funkční kuchyňskou linkou, nábytkem i koberci.

Děkují vedoucím skupinek a všem tříkrálovým koledníkům, kteří se ochotně zapojili a nezalekli se zimy a deště. Děkují všem za příspěvky do této celorepublikové sbírky.

*Irena Kývalová,
Farní charita Všechnovice*

Kolednice Andrea: Má to smysl. Pomáhá, že pomáháme

Lipník nad Bečvou - Tříkrálová sbírka 2019 nejen v Lipníku nad Bečvou skončila. Už vím, že úspěšně a mám radost. Vnitřní, tichou radost, že se povedla. Až zase na počátku dalšího nového roku budete v ulicích slyšet z úst malých i větších koledníků „My tři králové jdeme k vám ...“ a na dveřích či vratech zahlédnete křídový nápis K+M+B...

Se svými dětmi jsem se přidala podruhé. Letos nejen jako máma, ale také jako učitelka místního gymnázia, jehož studenti se také do sbírky významně zapojili.

Co se nemění, je příprava na akci – několik měsíců náročná práce a starosti. Co se mění, je štědrost a ochota dárců, lepší informovanost a s ní i důvěra těch, které žádáme o příspěvek.

Za sebe a své děti můžu říct, že poprvé jsme do toho šli trochu ze zvědavosti. Letos už jsme to brali jako tradici, a tak jsme 5. ledna dopoledne vyrazili. Děti se pokaždé moc těšily. Na kostýmy, koruny na hlavách, na zpívání... A také na poznávání lidí. Někteří přispějí, i když moc nemají, a ještě přidají sladkost nebo ovoce. Někteří zpívají spolu s námi, mají slzy v očích a dají „papírovou“. Někdy se ale stane, že jsou koledníci odmítnuti různým způsobem – dohadování za dveřmi, jestli otevřít, nebo radši ne, vykázání koledníků, i když dotyční mohou říct, že nepřispějí. Někteří studují detailně průkazku doprovodu a ptají se, na co je sbírka určena. Výjimkou bohužel není ani hrubost. A i když jsme každý jiný, je nám to moc líto, přestože koledníci vědí, že se to může stát. Přesto

jdou dál a chtějí rozdávat radost a požehnání. Třeba i v hromadách těžkého, rozbředlého sněhu jako letos.

Ze svých dětí i dobrovolníků z našeho gymnázia mám velkou radost. Pochopili totiž, že Tříkrálová sbírka má důležitý smysl pro všechny zapojené. A jednou možná i pro ty, kteří ještě nepochopili, že pomáhá, že pomáháme.

Velké a upřímné poděkování všem koledníkům, jejich doprovodům a hlavní organizátorce Tříkrálové sbírky v Lipníku nad Bečvou paní Pavlíně Trpákové.

*Andrea Sobotková,
dobrovolnice Tříkrálové sbírky*

Ukrajinské děti rozbalily i dárečky z Hranic a okolí

Hranicko, Ukrajina - Vánoční balíček realizuje každoročně od roku 2008 Arcidiecézní charita Olomouc. Ta má na Ukrajině vytipované děti z dětských domovů a sociálně slabých rodin, kterým se věnují tamní Caritas. Před vánočními svátky putovalo na Ukrajinu 416 balíčků, z toho 56 balíčků pro ukrajinské děti připravili dárce, kteří spolupracují s Charitou Hranice. Společně jsme obdarovali 30 dívek a 26 chlapců ve věku 3 až 16 let, většina obdarovaných dětí byla z Ternopilu, pouze dvě děvčata žijí v Lopatyně.

Děkujeme všem dárcům za jejich štědrost, obětavost a dochvilnost – všichni dodali pečlivě zabalené balíčky včas. Vánoční balíčky s dárky jsme za pomoci dobrovolníků zabalili ještě nepromokavou fólií, aby snáze přežily dlouhou cestu až k ukrajinským dětem v nouzi. V pátek 7. prosince jsme všechny dárky předali organizátorům Arcidiecézní charity Olomouc, kteří zajišťují jejich převoz a předání dětem ve čtyřech městech na Ukrajině.

Našimi letošními dárci byli jednotlivci a rodiny z Hranic, Lipníka nad Bečvou, Potštátu, Soběchlebu, Hlinska, Jindřichova, Heřmanic, Malhotic, společenství maminek z Modlíteb matek ve Stříteži nad Ludinou, skupinka maminek z Ústí a dva nemocniční pracovní kolektivy z Nového Jičína a Olomouce. Charitní farní středisko Všechnovice organizovalo obdarování 27 dětí, pro které připravily dár-

ky rodiny ze Všechnovic, Rouského a Horního Újezdu. Zaměstnanci Charity Hranice společnými silami připravili vánoční překvapení pro 3 děti.

Děkujeme našim štědrým dárcům, kteří udělali radost ukrajinským dětem!

*Radka Andrášková,
Charita Hranice*

Charita Moravská Třebová

Lidé s duševním onemocněním se dostanou „O krok dál“

Linharticko - V Linharticích a nejen tam pomáhá od letošního ledna komunitní centrum O krok dál. Podporuje dospě-

lé lidi s duševním onemocněním při získávání, nácviku nebo upevnění dosavadních dovedností, které jim umožní fungovat

v přirozeném a společenském prostředí a žít svůj život naplno. Centrum O krok dál nabízí široké spektrum aktivit, které vedou k začleňování lidí s duševním onemocněním do běžného života a k posílení sociální soudržnosti. Tamní pracovníci poskytují ambulantní i terénní službu lidem ve věku 18 až 80 let. Mnozí potřebují podporu a pomoc v důsledku chronického či jiného duševního onemocnění, zvláště pak při psychotických a afektivních poruchách, poruchách osobnosti při větších problémech s adaptací, úzkostných a neurotických poruchách s chronickým průběhem.

Kontakt: Pavla Preisnerová, telefon - 734 797 497, e-mail - okrokdal@mtrebova.charita.cz

*Petr Matoušek,
Charita Moravská Třebová*

**KOMUNITNÍ CENTRUM O KROK DÁL
SOCIÁLNÍ REHABILITACE
PRO OSOBY S DUŠEVNÍM ONEMOCNĚNÍM
OTEVÍRÁ SVOU NÁRUČ.**

STŘEDA 6/3/2019 14:30

**ZVEME VÁS NA PŘÍJEMNÉ POSEZENÍ
S VYNIKAJÍCÍ KÁVOU A DOMÁCÍM
ŠTRŮDLEM.**

telefon: 734 797 497

email: okrokdal@mtrebova.charita.cz

Linhartice 133, 571 01 M. Třebová
(bývalé KOVOOBRÁBĚČSTVÍ-HACURA)

Charita Nový Hrozenkov

Malá Kotula, Vranečka a děti z Karolinky potěšily seniory zpěvem i divadlem

Halenkov - Na začátku ledna se ve stacionáři i v Domečku uskutečnila dvě povedená představení. Prvním bylo vánoční divadlo mladších dětí z Karolinky. Klientům i zaměstnancům zahrály hru o tom, jak anděl v nebi vybíral zvířátka, která budou stát ve chlévě u Ježíška. Obdiv a potlesk patřil jak dětem a vedoucím, kteří společně divadlo nacvičili, tak i rodičům, kteří pomohli dětem připravit masky a kostýmy a na návky je doprovázeli.

Další týden do stacionáře přijely soubory Malá Kotula a Vranečka. Hrály, zpívaly, tancovaly. „Zavzpomínala jsem na mládí, taky jsem

takhle dříve hopsala. Škoda, že v Karlovicích už takové soubory nejsou,“ povzdechla si jedna klientka. Jiná dodává, že má velký respekt k učitelkám, že to musí být náročné všechny děti toto naučit. Nezbývá, než souhlasit – pásmo bylo kvalitní, zároveň milé, věřím, že nezasáhlo jen oči a uši, ale i pohladilo po duši všechny klienty i ostatní diváky.

Děkujeme oběma souborům i divadelnímu uskupení!

*Vojtěch Petroš,
vedoucí Denního stacionáře Slunečnice*

Charita Nový Hrozenkov vyrazila mezi děti. Dozvěděly se o srdci i zoubcích

Nový Hrozenkov - S potěšením, ale i s malými obavami jsem přijala požadavek paní učitelky z mateřské školy Nový Hrozenkov-Vranča o přednášku na téma zdraví. Se sestřičkou Míšou jsme

daly hlavy dohromady a přemýšlely, jak malé caparty zaujmout. Míša, maminka tří dětí, vybavena literaturou i vzdělávacími hračkami na dané téma, přinesla, co doma měla, a nám se pomalu rýsoval plán.

Mezi dětmi, paní ředitelkou a paní učitelkou nám bylo moc dobře. Ukázaly jsme dětem, jaký je rozdíl mezi lidským srdcem a srdíčkem, které si běžně kreslí nebo malují, děti si mohly poskládat puzzle chlapečka v různém provedení – svaly, orgány nebo kostra. Na téma zoubky a péče o ně jsme dětem přečetly pohádku: Jak pan král Kázek ke zdravým zoubkům přišel. Aby děti jen neposlouchaly a mohly se také činit, došlo na vybarvení již zmiňovaných srdíček, procvičení obvazování a poslechnutí si tlukotu vlastního srdce. Děti byly moc milé a bezprostřední. Pro nás, které pracujeme převážně se seniory, to byla příjemná změna. Na otázku paní učitelky, jestli přijdeme i příště, jsme s odpovědí neváhaly ani chvíli. Děti, budeme se těšit!

*Jarmila Škarpová,
Charita Nový Hrozenkov*

Propásli koledníky? Nevadí, vyrazili je hledat

Novohrozenkovsko - „Já mám velkou radost jak z výsledku (sbírky), tak z každých otevřených dveří. Ať už z úsměvu malého človíčka, zastřených očí zpívajícího dědečka či babičky nebo objímajícího se páru, který nadšeně poslouchá malé koledníčky. Má to smysl a ve finále každá koruna pomáhá!“ To jsou slova jedné z vedoucích skupinek Tříkrálové sbírky a popisují přesně to, o čem tato sbírka má být.

Můžeme být svědky toho, že lidé, kteří v době sbírky potřebují odjet z domu, ale o koledníky nechtějí přijít, si je najdou a dojedou za nimi, či nechají dar u dveří. Velmi často na koledníky čekají s pohoštěním, ať už jsou to klobásky nebo chlebičky na cestu. V horské chatě Kohútka koledníky pravidelně netrpělivě vyhlízejí

nejen hosté, ale i majitelé, manželé Kocurkovi, kteří je vždy pohostí výborným obědem. Lidé na tři krále čekají, těší se, že je navštíví, společně si zazpívají. Vyhlízejí je v každém našem údolí i na samotách. Přinést radost – to bylo heslo, se kterým šli koledníci navštívit i Domov pro seniory v Karolince-Bzovém. Je potěšením sledovat nadšení dětí, které mají opravdový zájem se koledování zúčastnit. A nejen dětí, ale i dospělých, o čemž svědčí paní Marie, která „chočila Tříkrálovku“ 18 let. Letos poprvé musela ze zdravotních důvodů vynechat a nesla to s velkým smutkem.

Všem vám děkujeme!

*Daria Exnerová, Charita Nový Hrozenkov
Foto: I. Petřeková, L. Šuláková*

Charita Olomouc

Charita Olomouc přichystala vánoční nadílku pro lidi bez domova

Olomouc - Již tradičně připravují pracovníci střediska Samaritán pro lidi bez domova štědrovečerní večeři a vánoční balíčky. Lidé žijící na ulici tak mohou o Štědrém dnu navštívit nízkoprahové denní centrum a společně posedět u svátečně prostřeného stolu, kde nechybí ani vánoční cukroví. Charita připravila 330 porcí řízků a bramborového salátu se stejným počtem vánočních balíčků. Tradiční setkání klientů s arcibiskupem Janem Graubnerem u tradiční „vánoční“ polévky se letos uskutečnilo v Domově sv. Anežky na Svatém Kopečku u Olomouce.

Centrum materiální pomoci Charity Olomouc v letošním roce navýšilo množství vánočních balíčků s potravinovými a hygienickými potřebami i štědrovečerních porcí. „Loni jsme vydali kolem 230 porcí, letos o 60 porcí řízků s bramborovým salátem více než v loňském roce,“ sdělila Barbora Cigánková, vedoucí centra.

V Domově sv. Anežky na Svatém Kopečku u Olomouce se klienti na Štědrý den setkali s arcibiskupem Janem Graubnerem, společně popovídali a zazpívali koledy. „Pro naše klienty jsme na Štědrý den připravili rovněž tradiční vánoční zvyky, jako je výroba ozdobných jablíček na stůl, lití vosku (namísto olova) a pod stromečkem samozřejmě nechyběly ani dárkové balíčky,“ vylíčila Alžběta Kučerová, koordinátorka Domova sv. Anežky. Pracovníci nachystali dárky pro klienty individuálně. „Pro každého jsme zabalili vždy něco speciálního, kromě potřebných věcí i něco pro radost, třeba šálu nebo kabelku z naší charitní prodejny Dobrodruhá,“ dodala Alžběta Kučerová.

Vánoční atmosféru v nízkoprahovém centru i v Domově sv. Anežky umocnilo napečené cukroví od dárců z farností olomouckého děkanátu. Dárci věnovali více než 50 kg cukroví. Charita Olomouc ze srdce děkuje všem dárcům, kteří nezapomínají na

chudé. Vždyť i Boží syn přišel na svět chudý ve chlévě a na kříži umírá jako poslední z nejchudších.

*Eva Štefková,
Charita Olomouc*

V olomouckém děkanátu vyrazilo do ulic na 1 400 koledníků

Olomouc – Ať sněží nebo mráz štípe do tváří, tříkráloví koledníci na Olomoucku byli vždy v plné polní. O víkendu se vydali do ulic hlavního města a vesnic olomouckého děkanátu, aby prosili ve prospěch potřebných. Na počátku Tříkrálové sbírky Charita připravila na 350 pokladniček, avšak v průběhu koledování se jejich počet navýšil na čtyři stovky. Jen Základní a mateřská škola Olomouc–Holice vyslala do ulic na 70 koledníků dobrovolníků – žáků ze všech tříd základní školy. Šťastný a požehnaný nový rok vinšovaly skupinky koledníků na Olomoucku již tradičně nejen v domácnostech, ale například i v domově seniorů ve Slavoníně.

Žáci koledníci z Holice

V loňském roce se koledování v Holici účastnilo na 80 žáků místní základní školy, v letošním roce dokonce přes 80 dobrovolníků. „U nás ve škole chodíme koledovat již mnoho let. Zájem dětí je každým rokem rekordní, máme radost, že se nám daří pokrýt všechny ulice naší obce. Děti koledují celé dopoledne, domů se vracejí spokojené s úsměvy na tvářích,“ líčí Zora Procházková, učitelka ze Základní školy v Olomouci–Holici. V tamní škole se připravám sbírky věnují tři paní učitelky, dětem připravují kostýmy, ve výtvarné výchově s nimi malují tříkrálové koruny. „Vedení školy má pro akci pochopení, podporuje nás a my

jsme za to moc vděční. Jsme rádi, že můžeme prostřednictvím Tříkrálové sbírky učít děti nejen myslet na druhé, ale přímo se aktivně zapojit. Děti máme napříč spektrem od prvních tříd až po devátou a již tradičně se nám vrací koledovat i naši bývalí žáci,“ dodává Zora Procházková.

Děti seniorům

Do domova pro seniory ve Slavoníně zamířila skupinka tříkrálových koledníků již potřetí. Tři malí králové si připravili koledy „Narodil se Kristus Pán“ a „Nesem vám noviny“, které si zazpívali společně s obyvateli domova, a to i s klavírním doprovodem místních pracovníků. „S klienty probíráme vánoční tradice, mezi které patří i svátek Tří králů. Starší lidé vždy potěší návštěva dětí, je to pro ně vytržení ze všední reality. Do tříkrálové pokladničky přispívají u nás v domově především zaměstnanci, klienti pak spíše dobrovolně a symbolicky,“ vysvětluje aktivizační pracovnice Lenka Bazgerová. Pro obyvatele domova není účast na dobročinných akcích žádnou novinkou. Společně už s pracovníky domova podpořili v rámci akce Senioři seniorům i jednu starší paní v léčebně pro dlouhodobě nemocné, které zakoupili pyžamo, čokoládu a balíček hygienických potřeb.

V Nových Sadech v Olomouci se vydalo na koledu o prvním tříkrálovém víkendu 9 skupinek. Tamní vedoucí si chválí koledu v panelácích, kde se děti na chodbách vždy trochu ohřejí,

než vyrazí zvonit do terénu u dveří rodinných domků. A nouze není ani o zážitky, jak sděluje Vít Švorčík, místní asistent oblasti Nové Sady: „Jednou jsme měli tak těžkou pokladničku, plnou kovových mincí, že ji děti ani nemohly unést.“ Z výtěžku Tříkrálové sbírky podpoří Charita Olomouc rozvoj domácí

hospicové péče, potravinovou a materiální pomoc jednotlivcům a rodinám v krizi a rozvoj sociálního bydlení.

*Eva Štefková,
Charita Olomouc*

„Můžeme vám zazpívat?“ V Hodolanech je o Tři krále čím dál větší zájem

Olomouc, Hodolany – Tříkrálová sbírka se blíží svému vrcholu. I přes bohatou sněhovou nadílku se v ulicích po celé republice proháněly tisíce královských družin a žehnaly všem lidem dobré vůle. Jedna taková vyrazila i z farního střediska v Hodolanech...

Sobotní ráno. Při pohledu z okna se všude třpytí čerstvě napadlý sníh. Někteří ještě pospávají, to ovšem neplatí pro tříkrálové koledníky. Dlouhodobě zaběhlá skupinka pod vedením Miroslavy Horákové obléká čepice a šály, Tři králové zapínají své pláště a nasazují koruny. Další z koledníků bere kasičku a vzhůru do ulic.

Koledníci o svém tříkrálovém tažení dávají okolí vědět tradiční písní. Už z dálky uchu neunikne zvuk flétniček a zpěv koledy „My tři králové“. Otevírají se první dveře a v nich usměvavé tváře. „Můžeme vám zazpívat?“ ptá se královská družina a její otázka je v mžiku následována odpovědí: „Jistěže můžete.“ Po koledě a přání do nového roku nezapomínají Tři králové napsat na dveře křídou K + M + B, což znamená, Kristus požehnej tomuto domu. Do kasičky přibývá první štědrý příspěvek a družina podává dárčům na oslazení života cukr a také malý kalendář, jak je už dlouholetým zvykem.

Kašpar, Melichar a Baltazar navštíví během sobotního dopoledne ještě řadu otevřených příbytků, zavřených jich zůstává jen málo. S nadšením poslouchají a zpívají i v Domově pro seniory. Ti, kteří nebyli schopni finančně přispět, nenechali tříkrálové koledníky odejít s prázdnou a věnovali jim alespoň několik mandarinek. „My jsme hlavně rádi, že vám můžeme zazpívat a popřát do nového roku,“ pronáší jednohlasně celá družina.

Najde se i řada domácností, která na koledníky čeká doslova s otevřenou náručí. „Už na vás čekáme,“ ozývá se z okna na Příčné ulici. Kromě dárčů dostává sladkou odměnu i tříkrálová družina.

I přes pravé zimní počasí se Tři králové zimou neklepou, naopak si sněhu dokonce užívají. U posledních zastávek jim hlas roz-

hodně neodchází a těší každého, kdo si koledu chce poslechnout. „Bohužel nestíháme obejít všechny domácnosti, i přesto, že nás z farnosti v Hodolanech vyrazí celkem pět skupinek. Ale snažíme se navštívit co nejvíce lidí a jsme nesmírně rádi, že se najdou tací, kteří si o koledu a požehnání sami požádají. Taky nás velmi těší, když nás přivítají tam, kde minulá léta neotevřeli,“ prozrazuje vedoucí farního střediska v Hodolanech a letitá spoluorganizátorka Tříkrálové sbírky Miroslava Hanáková.

Poledne už odbilo a kasička už začíná být celkem těžká. Kromě finančních darů, které poputují na rozvoj domácí hospicové péče, potravinovou a materiální pomoc jednotlivcům a rodinám v krizi a rozvoj sociálního bydlení, si i samotní koledníci odnáší široké úsměvy a očividné nadšení. Tříkrálová sbírka totiž není pouze o tom, vybrat peníze, ale požehnat každému, kdo otevře dveře.

*Aneta Králová,
Charita Olomouc*

Tři králové zanotovali na městských institucích i v ulicích Olomouce

Olomouc – Tři králové popřáli v pondělí 7. ledna požehnaný nový rok pracovníkům městských institucí i lidem v ulicích. Skupinka koledníků v čele s biskupem Antonínem Baslerem v doprovodu ředitele Charity Olomouc Petra Prinze a Petra Macka zazpívala tříkrálové koledy na olomouckém magistrátu, rektorátu, i dětem v mateřské školce Ovečka. Před sloupem Nejsvětější Trojice potěšil netradiční průvod kolenjdoucí na Dolním náměstí tříkrálovými fanfárami v podání žesťového souboru Konzervatoře Evangelické akademie v Olomouci. Všude, kam zavítali, prosili o dar pro chudé, nemocné a opuštěné.

Modlitba ke Králi králů

V ranních hodinách se vydali Tři králové i s muzikanty do katedrály sv. Václava, aby se u eucharistické kaple poklonili narozenému Králi v jeslích a poprosili o zdar při svém putování ve prospěch trpících a ocitajících se v nouzi.

Tříkrálové znamení

„Neseme celé lidské rodině světlo, radost a pokoj. Bůh je mezi námi,“ promluvil k přítomným na rektorátu Univerzity Palackého pomocný biskup Antonín Basler. Rektor Jaroslav Miller všem poděkoval a popřál hodně zdraví, úspěchů, štěstí a pokory a vzpomněl tradiční tříkrálovou zkratku z latinského nápisu Christus mansionem benedicat, která, jak sdělil, zdobí od tohoto dne nejen veřeje Univerzity Palackého v Olomouci, ale po víkendy i jeho vlastní obydlí.

Radostná zpráva aneb „nošení dříví do lesa“

Na děkanát Cyrilometodějské teologické fakulty přicházejí Tři králové zvěstovat radostnou novinu bezprostředně po návštěvě rektorátu, a to i přes tušení, že na této věhlasné fakultě už o tom něco vědí, jak pronáší Baltazar, druhý z králů, alias ředitel Charity Olomouc Petr Prinz, načež se přítomní rozesmějí. Tří-

králové trojlístek vítá zástupce děkana Vít Hušek: „Vaši zprávu o narození Spasitele předáme co nejdříve nejen našim studentům, zaměstnancům, ale i komukoliv dalšímu. A rádi vaši službu u našich potřebných, opuštěných a nemocných podpoříme. Naše dlaně jsou otevřené.“

„Ovečky“ vědí, kudy do nebe

Nejkrásnější štace však koledníky teprve čeká. V mateřské škole Ovečka je na Tři krále již připravena celá třída „sluníček“, „hvězdiček“ a „srdíček“. Kašpara, Melichara a Baltazara vítají zpěvné hlásky: „Hvězdička svítí pro mě i pro tebe, vím kam jít cestičkou do nebe. Cestička začíná v srdíčku každého člověka, ten kdo ji nehledá, na svoje štěstí se načeká.“ Na oplátku hrají a zpívají králové dětem My tři králové jdeme k vám, načež děti nečekají a jejich hlásky se v mžiku mísí s barytonem králů. Charitní mudrci se rozejdou mezi nejmenší, aby je podarovali malými tříkrálovými dárky.

Na „nový“ magistrát

Na olomouckém magistrátě vítá v letošním roce tříkrálové koledníky nový primátor Miroslav Žbánek. Charitním pracovníkům děkuje za jejich přínos městu a poté spolu se zastupiteli přispívají na potřebné do kasičky. „Od počátku vzniku Tříkrálové sbírky v roce 2000 zůstává její záměr stejný – získat finanční prostředky pro lidi v nouzi. Každoročně tak výtěžek Tříkrálové sbírky putuje k nemocným, hendikepovaným, seniorům, rodinám v tísní a oso-

bám bez zázemí,“ upřesňuje s poděkováním všem přítomným ředitel Charity Olomouc Petr Prinz.

Koleda před „sněženkou“

Z magistrátu putují Tři králové do ulic města Olomouce, aby ohlásili radostnou zvěst všem kolemjdoucím. Novoroční fanfáry se nesou od sloupu Nejsvětější Trojice hodinu před polednem mrazivým a ztichlým náměstím, lidé se zastavují, naslouchají, děkují a přispívají do pokladničky. Předposlední štací před návštěvou kurie je prostor před chrámem Panny Marie Sněžné. Spontánnost, s jakou se spěchající lidé zastavují, aby věnovali svůj dar do pokladničky, je dech beroucí: „Děkuji, že jsem vás potkala a že mohu přispět, letos jste první skupinka, zatím jsem totiž neměla štěstí,“ sděluje usmívající se mladá paní a mává na rozloučenou. „A přijdete také k nám? Bydlíme u Klášterního Hradiska,“ udává souřadnice další z kolemjdoucích. „To už budeme muset nechat na našich kolezích,“ směje se Baltazar, ten „černý vzadu“.

Charita Olomouc ze srdce děkuje pracovníkům městských institucí i všem lidem v ulicích města Olomouc, všem lidem dobré vůle, za jejich dary pro potřebné.

Eva Štefková, Charita Olomouc

Foto: Jiří Kopáč

Koledníci jsou na Olomoucku vítáni. Svědčí o tom výtěžek Tříkrálové sbírky 2019

Olomouc – Tříkrálová sbírka je viditelným důkazem, že lidem není lhostejný osud bližních. Díky štědrosti dárců činí výtěžek sbírky v olomouckém děkanátu rekordních 1 823 628 korun. Za dvacet let svého trvání se sbírka stala příležitostí netradičního potkávání lidí jak na prahu příbytků, tak v ulicích či institucích. Sdíle-

né zážitky koledníků vypovídají o vzácných okamžicích mnohých lidských setkání. Zájem o tříkrálovou koledu z řad dobrovolníků, dětí i dospělých rok od roku vzrůstá. V olomouckém děkanátu se vydalo začátkem ledna do ulic prosit ve prospěch potřebných na 1 480 koledníků a vedoucích skupinek, což je o 80 dobrovolníků

více než loni. Pro lidi ocitající se v nouzi se podařilo získat rekordní částku 1 823 628 korun. Výtěžek Tříkrálové sbírky 2019 tak překročil loňskou laťku o 173 444 korun. Vykoledovaná částka je pomyslným teploměrem lidské solidarity i důvěry lidí na Olomoucku. „Lidé se stále více otevírají. Máme zprávy od místních asistentů, že i v místech, kde loni zůstaly dveře zavřené, letos koledníky přijali. Rok od roku roste důvěra lidí ve sbírku, a to se odráží i v jejich štedrosti,“ vypráví Veronika Velčovská, koordinátorka Tříkrálové sbírky Charity Olomouc.

V minulosti jezdili za rozpečetováním pokladniček pracovníci Charity na místní obecní úřady, dnes již druhým rokem přijíždí polovina zástupců obcí ke sčítání výtěžku za koordinátory na Charitu. „Jsme za to nesmírně vděční, protože přímé setkání tváří v tvář s pracovníky úřadů buduje naše vztahy a posiluje vzájemnou důvěru, což je jedním ze základních předpokladů pro společnou pomoc lidem v krizi a na okraji společnosti, ať jsou kdekoli,“ sděluje Milada Malíšková, koordinátorka sbírky pro venkov Charity Olomouc.

Dávat je víc než přijímat

Tříkrálový kostým oblékl i olomoucký biskup Antonín Basler, ředitel olomoucké Charity Petr Prinz a vedoucí podpůrných činností Charity Olomouc Petr Macek. Společně navštívili pracovníky významných městských institucí. „Nejde jen o to, že chceme ve prospěch potřebných něco vybrat, jde i o tu koledu, o to setkání, které je někdy důležitější, než kolik nám lidí dají,“ přibližuje ředitel olomoucké Charity Petr Prinz a dodává „Rádi bychom sami dávali, než jenom přijímali, kéž by to bylo poselstvím všech koledníků v České republice.“

Koledovalo se v domově pro seniory, tříkrálovou návštěvu si vyžádalo například i vedení Vojenské nemocnice sídlící v Klášterním Hradisku. Do letošní Tříkrálové sbírky se zapojily i dvě školy: Základní a mateřská škola Olomouc – Holice a Základní škola a mateřská škola Olomouc, Řezníčkova. Koledníci obešli mnohá místa, všude kam zavítali, přinášeli požeňání a radost. „Na koledu nás pozval syn paní, které bylo 91 let. Přišla ke dveřím a celou koledu si

s námi zaspívala. Dětem řekla, že má dnes hezký den, že jí udělaly velkou radost, protože za ní přišly,“ líčí vedoucí tříkrálové skupinky Daniela Pazderová.

V obci Bystročice letos koledovalo 27 dětí. „U nás se z koledování stala už tradice. Na Tříkrálovou sbírku upozorňujeme vždy dopředu letáčkem, občané s tím už počítají, pro děti mají kromě příspěvku do sbírky přichystané i nějaké drobnosti, jako jsou třeba sladkosti. U nás se nestává, že by dětem někdo neotevřel. Ještě ráno, než jsem odvezla kasičky na Charitu, přišly dvě paní, že chtějí přispět, že nebyly doma, když koledníci obcházeli vesnici,“ vypráví Marta Turečková, starostka Obecního úřadu Bystročice.

Z výtěžku Tříkrálové sbírky podpoří Charita Olomouc rozvoj domácí hospicové péče, potravinovou a materiální pomoc jednotlivcům a rodinám v krizi a rozvoj sociálního bydlení. Charita Olomouc děkuje všem lidem dobré vůle, kteří otevřeli svá srdce a přispěli svým darem pro potřebné.

*Eva Štefková,
Charita Olomouc*

Libor Kvapil: Práci lékaře v ordinaci pro lidi bez domova jsem přijal jako výzvu

Olomouc – Ordinance pro lidi v nouzi Charity Olomouc, svého času jedna z prvních ordinací tohoto typu v České republice, poskytuje služby lidem bez domova již více než desetiletí. Na jejím počátku stál zkušený praktický lékař MUDr. Libor Kvapil, který se za dvanáct let služby v ordinaci významně zasloužil o rozvoj komplexní lékařské péče o lidi bez domova na Olomoucku. Jako správný skaut, který je „duší i tělem hotov pomáhati bližnímu“, dříve ve skromných podmínkách, dnes v moderně vybavené ordinaci s čekárnou a vlastním sociálním zařízením, vypomáhá ve svém důchodovém věku jako zkušený lékař i po dvanácti letech své obětavé služby.

Pane doktore, jak jste se dostal k profesi lékaře v ordinaci pro lidi v nouzi?

Jako praktický lékař jsem během své praxe pracoval jak v městském, tak venkovském obvodu, dokonce i v závodní ordinaci kombinované s územním obvodem. Měl jsem zkušenost i ze služeb lékařské služby první pomoci a rychlé zdravotnické pomoci. Až v důchodovém věku jsem byl osloven olomouckou Charitou, zda bych nenastoupil jako praktický lékař v nově zřizované ordinaci pro lidi v nouzi. Přijal jsem to především jako osobní výzvu k práci, kterou dosud nikdo z lékařů nedělal, a s kterou doposud nebyly žádné zkušenosti.

Jednalo se tehdy o první ordinaci tohoto typu v České republice?

Dá se říct, že svým způsobem ano. V Praze sice již jedna ordinace pro lidi bez domova fungovala, ale ta sloužila většinou jen jako pohotovostní služba pro akutní případy, zatímco záměrem Charity Olomouc bylo poskytovat služby praktického lékaře lidem v nouzi v plném rozsahu.

Jaké byly začátky?

Podmínky ordinace byly zpočátku velmi skromné – začínalo se pouze v jedné místnosti bez sociálního zařízení, namísto čekárny se po dobu ordinačních hodin vynášely z ordinace dvě židle na chodbu, ve které byla teplota blízká té venkovní. I za této situace se však klienti brzy naučili služeb ordinace využívat. U nás se jim dostávalo chápavého přijetí a respektu k lidské důstojnosti, zatímco jinde se v čekárnách i v ordinacích setkávali s nevolí, pohrdáním až odporem. Opláceli nám to tím, že ačkoliv byli zvyklí na drsnou mluvu i chování, v ordinaci se chovali většinou slušně.

Čím se liší ordinace pro lidi v nouzi od běžné ordinace praktického lékaře?

Odlišná je především skladba pacientů, jejich majetkové poměry i možnosti a vůle podrobit se léčbě. Mezi lidmi bez domova jsou lidé, kteří za sebou mají různé životní krachy – rodinné, finanční

či pracovní – až po opakovaně trestané jedince, špatně adaptibilní ve společnosti. Společné je jim to, že nemají domov ani prostředky k obživě a často už ani vůli svou situaci nějak řešit. Nemají možnost například ulehnout na několik dnů do teplé postele a vypotit se, protože mnozí z nich žádné „doma“ nemají. Naučili jsme se s tím však počítat a přizpůsobit tomu nejen náš přístup, ale i požadavky.

S čím vším se musí lékař ordinace pro lidi bez domova vypořádat?

Problémem je často těžká dostupnost věrohodných údajů. Mnozí přicházejí bez dokladů i bez zdravotní dokumentace. Není také výjimkou, že se klienti domáhají různých, často i návykových léků, a bývá těžké rozhodnout, zda je potřebují pro udávané potíže nebo jen jako drogu. Nelze ani ověřit jejich časté tvrzení, že léky nebo recept ztratili, když žádají duplikát. Ale i mezi bezdomovci jsou velké rozdíly co do přístupu, inteligence i vzdělání, a to od těch na hranici gramotnosti až po vysokoškoláky, od nezodpovědných až po ty, kteří ještě mají snahu hledat s pomocí sociálních pracovníků cestu zpět.

S jakými chorobami se v ordinaci nejčastěji setkáváte?

Potýkáme se s poněkud jinou skladbou chorob, než bývá v ordinacích praktických lékařů běžné. Překvapilo mne, jak poměrně málo přicházejí bezdomovci s chorobami z nachlazení, zato je zde daleko více ošetření špatně se hojících ran, popálenin a kožních afekcí, a to často zanedbaných. Za celou svou praxi až zde jsem viděl šatní vši. Bezdomovcům se nevyhýbají ani vážné nemoci, nebo takové, jaké se k jejich způsobu života vůbec nehodí – například cukrovka, vyžadující zvláštní režim, sterilní aplikaci přesné dávky insulínu a pravidelnou dietu, kterou nedokážou a ani nemohou dodržet.

Na práci v ordinaci však nejste úplně sám...

Ano, velmi záleží na sestře. Současná sestra Helenka má nejen vynikající přístup k pacientům, ale i pochopení pro jejich povahové vlastnosti a svízelnou situaci. Věnuje se velmi pečlivě ošetřování kožních defektů, což je zde potřebné, protože například ošetření bércových vředů vyžaduje dlouhodobě denní převazy, na které pacienti sami nestačí. Je zde také vynikající zázemí pracovníků Charity, kteří pomáhají při shánění čistého ošacení,

doprovázejí pacienty k vyšetření, pomáhají při podávání žádosti o důchod těm, kteří toho sami nejsou schopni.

Zažil jste jako lékař okamžiky, které byly pro vás těžké?

Pro nás byli velmi stresující pacienti, u kterých jsme zjistili vážnou, avšak léčitelnou chorobu, ale kteří přes všechna vysvětlení a varování o vážnosti stavu odmítali léčbu, odeslání k vyšetření nebo k hospitalizaci. Přemáhal nás pocit bezmoci, když jsme sledovali postup choroby až do nevyhnutelného konce. Ve snaze najít způsob pomoci, jsme konzultovali případy i s psychiatrem, avšak museli jsme respektovat skutečnost, že pacient má právo o sobě rozhodovat a že nelze postupovat proti jeho vůli, ani když je svým způsobem sám sobě nebezpečný. Nebezpečný sám sobě je vlastně i každý kuřák.

Byly tyto časté frustrující situace alespoň někdy vyváženy radostmi z úspěchů?

Určitě, těch případů, kdy se za ta léta podařilo včas zasáhnout, byla pěkná řádka. Pamatuji na jeden případ, kdy se k nám za chladného počasí dostavila pacientka s poměrně lehkým nachlazením. Teprve při vyšetření, když jsem u ní objevil jizvu nad sternem, mi přiznala, že je po operaci srdce – operována byla v Brně, u kardiologa byla naposled v Opavě. Dalo to hodně telefonování, než jsem zjistil potřebné informace. Bylo mi jasné, že tato pacientka rozhodně nepatří „pod širák“. Díky pochopení urgentu ve fakultní nemocnici se podařilo umístit ji do léčebny pro dlouhodobě nemocné.

V čem spatřujete největší přínos ordinace?

Velkým přínosem je skutečnost, že ordinace tohoto typu vůbec existuje. Uvítalo ji hlavně Oddělení urgentního příjmu Fakultní nemocnice Olomouc, na který se pacienti obraceli nejčastěji. Ordinace pacientům přinesla možnost registrace a především úplnou, byť často okolnostmi omezenou péči. Obrovskou úlevou je pro nás její nekomerční charakter, kdy se nepočítá s tím, že na sebe „vydělá“. A když jsem si jednou postěžoval, že někdy pro pacienta nemohu udělat víc, utěšil mě vedoucí střediska Samaritán Petr Prinz, dnes ředitel Charity Olomouc: „Neboj, neměli nic, teď mají alespoň to, co můžeš.“

Za rozhovor poděkovala Eva Štefková

Dostali jste na Vánoce nevhodný dárek? „Pošlete ho dál“ s NoeRoads v Dobrodruhé

Olomouc – Snad každému se to jednou v životě přihodilo... Situace, kdy dostaneme dárek, který je nový a funkční, ale my už jej buď vlastníme, nebo jej prostě neupotřebíme. Může jít třeba o pěknou košili, sukni či kravatu, která nám zrovna až tak skvěle nepadne. Kam s tím, když nemáme jinak potřebnou věc ani komu darovat a aby skončila v koši, je nám líto? Prodejna Dobrodruhá přišla se skvělým tipem. Ve čtvrtek 24. ledna uspořádala benefiční akci „Pošli to dál“, na níž dostali návštěvníci příležitost vyměnit nevyužitý dárek s dalšími prozatím stejně neúspěšnými spotřebiteli za úplně jiný!

Návštěvníci prodejny zavítali ve čtvrtek do „swap koutku“, kde nepotřebný dárek či věc vyměnili za vhodnější nebo jej prostě darovali do obchůdku Dobrodruhá. „Výtěžek z akce a z prodeje nepotřebných vánočních dávků poputuje do Domova sv. Anežky na Svatém Kopečku u Olomouce, kde bude využit na financování stravy pro klienty,“ přiblížil Filip Holík, sociální pracovník Charity Olomouc. Posláním Domova sv. Anežky je nabídnout podporu a pomoc osobám, které se ocitly bez přístřeší a jejichž zdravotní stav vyžaduje péči druhé osoby. Chvilky strávené v obchůdku zpříjemnila účastníkům akustická kapela NoeRoad. Jesenická kapela se vykryštovala do trojčlenné verze na počátku roku 2015, na jehož konci uspořádali svůj první koncert. Od

té doby vystupují s vlastní osobitou autorskou tvorbou na nejrůznějších akcích a festivalech v Jeseníku, Olomouci, Bruntále, Mohelnici aj. Žánrově se kapela řadí do alternativního popu či rocku.

*Eva Štefková,
Charita Olomouc*

Mše svatá přinesla nemocným smíření i novou naději

Olomouc – Ve středu 6. února se uskutečnila mše svatá za nemocné klienty Střediska pečovatelské služby a Střediska zdravotních služeb Charity Olomouc. Mše se zúčastnili uživatelé obou charitních služeb, obyvatelé Domu s pečovatelskou službou i členové klubu volnočasových aktivit Pešek. Při mši svaté byla udělena svátost nemocných, velký zájem účastníci projeví i o svátost smíření. Mši svatou celebroul

P. Libor Churý za přítomnosti Petra Prinze, jáhna a ředitele Charity Olomouc v jedné osobě. Pracovníci střediska přichystali pro nemocné klienty drobné občerstvení.

*Eva Štefková,
Charita Olomouc*

Charita Otrokovice

Terénní služba rodinám s dětmi připravila již 5. ročník vánočních dílen

Otrokovice – S příchodem Vánoc jsme pro rodiče a jejich děti připravili naše již tradiční Vánoční dílny. Po zkušenostech z minulých let se rodiny na tuto událost již delší dobu těšily a věříme, že jsme je ani tento rok nezklamali. Akce proběhla v pondělí 17. prosince v suterénu kostela sv. Vojtěcha v Otrokovicích.

Jako v minulých ročnících, i nyní se povedlo vytvořit vánoční atmosféru a za doprovodu vánočních písní si rodiny mohly odpočinout od řešení svých problémů, napéct si s dětmi perníčky, namalovat vlastní látkovou tašku, ozdobit jablíčka dobrotami, vyrobit vánoční květináče nebo jen tak posedět a dát si vánoční čaj. „Aktivit bylo mnoho, výrobků ještě více a rodiny si je s radostí odnesly k sobě domů. Sice bychom se rádi pochlubili,

co bavilo děti nejvíce, ale skutečnost je taková, že byl velký zájem o vše a vybrat tak jedinou aktivitu neumíme,“ sdělila Lada Rektoříková, vedoucí Terénní služby rodinám s dětmi Charity sv. Anežky Otrokovice.

Celá akce mohla být uskutečněna díky finanční podpoře odboru komunitního plánování města Otrokovice a firmám Wiky hračky a Talašovo zahradnictví, které nám přispěly materiálně. Děkujeme!

*Radomír Šuhej,
Charita Otrokovice*

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Charita Šumperk

Tříkrálová sbírka 2019 skončila. Jak bylo...

Šumpersko – V období 1.–13. ledna 2019 jsme se mohli setkat s koledníky, kteří věnovali svůj čas a síly k potěšení druhých svým zpěvem, dobrým slovem a také k následné pomoci potřebným v našem děkanátu.

V letošním roce se zúčastnilo koledování celkem 202 skupinek, kterým se podařilo vykoledovat opět rekordní částku, a to 871 402 korun. Oproti roku 2018 je to nárůst o 37 950 korun. Je třeba připomenout, že v našem děkanátu se do sbírky zapojilo přes 800 aktivních koledníků, ale i desítky dalších dobrovolníků v obcích a městech, bez jejichž pomoci by sbírka nemohla proběhnout, tak jak proběhla. Proto velké díky všem, kteří se do ní aktivně zapojili, ale i dárcům, kteří přispěli na dobrou věc.

Využití Tříkrálové sbírky 2019

Podrobnější informace o tom, jak a kde se koledovalo v celé republice, najdete na našich stránkách www.sumperk.charita.cz. Všimnout si také můžete toho, na co peníze Charita použije – jedná se o tzv. záměry, které jsou „předběžnými“ plány a které je možné uskutečnit teprve až po schválení komisí diecézní Charity. Každá finanční částka, která je investována, je zaevidována v účetnictví a kontrolována. Pro olomouckou arcidiecézi platí, že z celkového výtěžku Tříkrálové sbírky zůstává 58 % v regionu, 15 % využívá na své projekty Arcidiecézní Charita Olomouc, 10 % putuje na pomoc potřebným do zahraničí, 5 % jde na celostátní projekty a 5 % pokrývá režii sbírky, 5 % krizový fond, 2 % nouzový fond.

Záměry Tříkrálové sbírky si každá Charita formuluje již v září, říjnu, kdy ještě vůbec netuší, jaká částka se vybere a co bude třeba v následujícím roce řešit. Proto ke změně či upřesnění může dojít i v průběhu roku – vždy to závisí na potřebách regionu, lidí... a třeba i na nových projektech, které se teprve objeví.

Mezi každoročně se objevující záměry Charity Šumperk patří podpora Poradny pro ženy a dívky, Centra pro rodinu a tzv. Přímá pomoc. S Poradnou a Centrem Charita Šumperk dlouhodobě spolupracuje a ví, jak je náročné u organizací tohoto typu a dělající tak záslužnou práci s minimem financí, přežít každý rok. Již loni Charita podpořila aspoň malou částkou nově vzniklý spolek – Společenství vdov, který sdružuje ženy v tíživé životní situaci a nabízí jim aktivity a společné sdílení, a který do té doby v našem regionu chyběl. U Přímé pomoci se jedná o finanční podporu lidí, kteří se ocitli v hmotné nouzi (ve-

lice často ne vlastní vinou – např. díky nevléčitelné nemoci, úrazu apod.) Nutno podotknout, že se nejedná o nějaké „nahodilé“ rozdávání financí, ale vždy proběhne nejdříve sociální šetření, projednání dané situace a teprve potom přidělení podpory. Snažíme se opravdu o to, aby se vykoledované peníze dostaly k lidem, kteří je nejvíce potřebují.

Záměr, který letos chceme podpořit ve větší míře a který se poprvé na seznamu objevil již loni, je podpora a rozvoj mobilní hospicové péče v našem regionu. Naše Charita již od podzimu výborně spolupracuje na budoucím projektu rozvoje tohoto typu péče se společností Senzion, s.r.o., za podpory Městské knihovny T. G. Masaryka Šumperk a dalších dobrovolníků. Výsledkem této spolupráce by měl být např. cyklus přednášek a dalších akcí vztahujících se k propagaci domácí hospicové péče, informovanost rodin, ale i představitelů obcí a měst. Již teď se např. můžete těšit na přednášku Marie Svatošové (26. března) či výstavu fotografií Jindřicha Štreita. Hlavním cílem tohoto projektu je rozvoj a rozšíření péče o umírající v domácím prostředí, kdy nemocný netrpí nesnesitelnou bolestí, je respektována jeho lidská důstojnost a nezůstane osamocen. O tomto projektu budeme ještě blíže informovat.

*Jana Bielíková,
ředitelka Charity Šumperk*

„Paní, můžete mi pomoci?“ Postní doba se blíží...

Tak jako každý den jsem se vracela domů z Charity a přemýšlela o tom, co den přinesl. Blížila jsem se k mostkům přes Desnou a už z dálky viděla obří postavu - muže přešlapujícího u okraje mostu, který někoho netrpělivě vyhlížel. Aha... to zase bude prosba o pár korun „na vlak“ - na krabicové víno a podobně, tak jak už jsem to tady zažila několikrát... a už si pomalu chystám vyhubou odpověď.

„Paní, můžete mi pomoci? Já mám hrozný strach přes ten most jít... Nebude vám vadit, když se vás chytnu za ruku?“ Má malá ruka zmizela v jeho a my se vydali přes most. Museli jsme z dálky vypadat hodně komicky – obr a trpaslík držící se za ruce... A tak mi ten obrovský pán začal vyprávět svůj příběh. Jak pracoval kdesi vysoko na střeše, chlapi ji ve vedru polili a on se propadl do hloubky 30 m. Nebýt jistícího lana, nebyl by už na tomto světě. Lano ho zachránilo, ale strach z volného prostoru zůstal...

Při tom svém vyprávění se neustále ujišťoval, jestli mi to držení za ruku opravdu nevadí. A já jen viděla, jak se mu při vzpomínce na minulost koulí slzy po tváři...

Ještě druhý mostek, loučíme se a on mi moc děkuje a odchází směrem k Šumperku. Ví, že už žádný most nebude.

Tak se vracím směrem domů, zpátky přes ty mosty a přemýšlím o tom, jak oči mohou někdy klamat. Jak silák vzbuzující respekt může mít strach, jak se za drsnou slupkou může skrývat čistá duše... Brzy začne postní doba, zkusme se dívat na lidi kolem sebe i trochu jinýma očima. Řada z nich určitě potřebuje pomoc, ale třeba se stydí o ni požádat, protože si myslí, že jiní to potřebují víc a že sami to nějak zvládnou, a přitom jsou to právě oni, kdo pomoc potřebují...

*Jana Bielíková,
ředitelka Charity Šumperk*

Charita Uherský Brod

Pracovníci brodské Charity se opět vzdělávali v Trnavě

Trnava - Do Trnavy se v úterý 11. prosince vydalo 10 pracovníků Oblastní charity Uherský Brod, aby se zúčastnili dalšího školení v rámci projektu přeshraniční spolupráce s Trnavskou arcidiecézní charitou (projekt: Vzájemnou spolupráci ke zkvalitňování služeb, název programu: Program cezhraničnej spolupráce INTERREG V-A Slovenská republika – Česká republika 2014 -2020).

Témata školení byla dvě, Systém sociálního poradenství pro klienty a Metody sociální práce. Školení se konalo v prostorách Trnavské arcidiecézní charity a lektorem školení byla Zuzana Zaťková, odborný garant nízkoprahového denního centra Trnavské arcidiecézní charity.

*Oleg Kapinus,
pracovník pro PR a fundraising,
Charita Uherský Brod*

Filmové promítání potěšilo lidi ze zdravotním postižením

Uherský Brod - V závěru roku je vždycky ten pravý čas pro již tradiční filmové promítání pro zdravotně postižené. Letošní projekce se nesla v duchu pohádek. Pracovnice Sociálně terapeutické dílny sv. Justiny vybraly pohádku „Když draka bolí hlava“. Na tuto krásnou českou filmovou pohádku se těšili nejenom klienti a pracovníci Sociálně terapeutické dílny sv. Justiny, ale i dalších více jak 100 účastníků, a to ze 4. Základní školy Na Výsluní, Speciální školy Bojkovice, DZP Uherský Brod a z Chráněných bydlení z Uherského Brodu. Pro filmové nadšence byla nachystána soutěž o hodnotné dárky. Podmínkou bylo správně odpovědět na kladené otázky. Aby to nebylo ostatním líto, na konci filmového promítání dostal každý balíček plný dobrot, které věnovalo Tesco Store Uherský Brod.

*Veronika Buráňová,
zástupkyně vedoucí Sociálně terapeutické dílny sv. Justiny
Charita Uherský Brod*

Spolupráce Charity s podnikatelem Ivanem Chrástkem by vyzdvihla činnost hendikepovaných osob

Uherský Brod - Práce, využití volného času a další činnosti hendikepovaných osob a jejich snaha o zapojení do společnosti – to vše má svůj význam a zaslouží si pozornost. Myslí si to i podnikatel Ivan Chrástek z Uherského Brodu, který už řadu let spolupracuje s personálem a klienty Terapeutické dílny sv. Justiny v Uherském Brodě. Právě tato dílna, kterou provozuje Charita Uherský Brod, hendikepovaným lidem poskytuje pomoc a podporu. Personál tohoto zařízení klientům umožňuje jejich zdokonalování pracovních návyků a dovedností prostřednictvím sociálně pracovní terapie.

Ivan Chrástek klienty dílny navštěvuje na jejich pracovišti, ale pořádá pro ně také výlety a další volnočasové aktivity. V lednových dnech navštívil ředitele brodské Charity Petra Houšťa a vedoucí Terapeutické dílny sv. Justiny Janu Borákovou, aby jim navrhl několik záměrů, které by rád inicioval a realizoval. „Chtěl bych zorganizovat výstavu kreseb a dalších prací hendikepovaných klientů brodské terapeutické dílny. Myslím si, že jejich pohled na svět je zajímavý a může být i mnohdy unikátní. Touto výstavou bych chtěl veřejnost upozornit nejen na to, že tito lidé mají své zajímavé životní příběhy a umí a chtějí pracovat, i když jsou limitováni svým hendikepem. Mnozí z nich mají i umělecké vlohy a všichni tito lidé jsou bezpochyby přínosem pro naši společnost,“ vysvětlil Ivan Chrástek.

Zúčastnění probírali i další projekty, které by v případě realizace měly pozitivní vliv na uplatnění klientů na trhu práce a jejich seberealizaci.

Ředitel Charity Uherský Brod a vedoucí Terapeutické dílny sv. Justiny snahu Ivana Chrástka přijali s povděkem. „Vše je na úplném

začátku, ale společně se pokusíme navrhované projekty zrealizovat,“ přislíbil ředitel Charity Petr Houšť. Také vedoucí terapeutické dílny sv. Justiny Jana Boráková přiznává, že by ji potěšilo, kdyby se nové plány podařilo zrealizovat. „Pan Chrástek s námi spolupracuje dlouhodobě, naše klienty dobře zná a oni ho vnímají velmi pozitivně. Tyto jeho nové snahy by mohly život hendikepovaných lidí veřejnosti nenásilnou formou přiblížit. To bych považovala za velký přínos jak pro naši práci, pro klienty a ve výsledku pro celou společnost,“ podotkla Jana Boráková.

*Oleg Kapinus,
pracovník pro PR a fundraising,
Charita Uherský Brod*

František Bílek: Priorita Tříkrálové sbírky netkví ve výtěžku

Zpěv Tříkrálových koledníků byl v ulicích a domácnostech regionu slyšet až do 14. ledna. Přestože výtěžek této celonárodní akce každý rok „trhá“ rekordy, organizátoři připomínají, že rekord není v žádném případě prioritou. Hlavním cílem sbírky je přinést do domácností radostnou novinu a narození Ježíška, popřát lidem radost a dobrou vůli do dalšího roku a výtěžkem sbírky pomoci potřebným. Koordinátorem sbírky na Uherskobrodsku je zástupce ředitele Charity Uherský Brod František Bílek. Ten přinesl aktuální informace z konání Tříkrálové sbírky.

Pane Bílku, v čem je letošní Tříkrálová sbírka na Uherskobrodsku jiná než ta předešlá?

Letos jsme například v Uherském Brodě zvali všechny obyvatele města i okolních obcí do našeho farního kostela, aby se tam mohli v tichu poklonit Ježíši Kristu, který jak věříme, je tady přítomen.

Máte od koledníků, se kterými jste v kontaktu, nějaké zajímavosti z koledování?

Jedna skupinka malých děvčátek s jejich vedoucí byla koledovat i v naší Noclehárně mezi lidmi bez domova. Děvčátka zazpívala koledu a rozdělila se s klienty noclehárny o část sladkostí, které děti dostávají. Někteří klienti byli velmi dojatí, a i když sami nemají dost peněz, tak do sbírky přispěli.

Kolik skupinek koledníků se ve finále celkem účastnilo koledy v Uherském Brodě a kolik skupinek bylo v celém Uherskobrodsku?

Nakonec to bylo 43 skupinek v Uherském Brodě a na Uherskobrodsku to je celkem 310 skupinek.

Dárci na Uherskobrodsku přispěli do Tříkrálové sbírky 1 447 864 korun.

Za rozhovor poděkoval Oleg Kapinus

Účastníci Tříkrálového koncertu poděkovali koledníkům

Strání - Tradiční Tříkrálový koncert se uskutečnil v neděli 6. ledna v kostele ve Strání. Koncert podpořila obec Strání, farnost Strání, kterým patří velké poděkování za dlouholetou podporu a pomoc! Výtěžek z dobrovolného vstupného je dílem určený na podporu Pečovatelské služby Strání a další část poslouží na stavbu nové fary ve Strání.

Moderování se ujal, stejně jako v minulých letech, Ondřej Benešík, poslanec Parlamentu České republiky a předseda Výboru pro evropské záležitosti. Hlavním účinkujícím byla Dechová hudba Straňanka a jako hosté vystoupil ženský pěvecký sbor NETÁTA, cimbálová muzika Strýci a mužský pěvecký sbor S.E.N.

Mezi hosty byli hejtman Zlínského kraje Jiří Čunek, europoslankyně Evropského parlamentu Michaela Šojdřová a všichni „porevoluční“ starostové obce Strání, tedy Milan Popelka, Antonín Zámečník, Pavel Mimochodek, Ondřej Benešík a současný starosta Antonín Popelka, místostarosta obce Strání Marian Flekač, dále někteří starostové okolních obcí a také ze Slovenska.

Koncertu, který se konal v rámci projektu přeshraniční spolupráce s Trnavskou arcidiecézní charitou, se zúčastnil i ředitel Trnavské arcidiecézní charity Miroslav Dzurech, a v neposlední řadě i místní duchovní otec P. Stanislav Matyáš a místoděkan P. Petr Hofírek z Dolního Němčí. Tradičním hostem pak byl i emeritní starosta z partnerské rakouské obce Euratsfeld Franz Menk a emeritní kapelník Helmut Weislein.

Někteří návštěvníci přijeli poměrně z velké dálky - ze Znojemska, z Kroměříže, od Partizánského, Vsetína, Zubří a z Rakouska.

„Při koncertu jsme vzpomněli i Tříkrálovou sbírku ve Strání, která tam proběhla o den dříve, v sobotu, a kdy se ve Strání vykoledovalo 112 770 korun. Poděkovali jsme koledníkům za jejich náročnou a bohubilou službu a také pracovníkům Pečovatelské služby ve Strání za pomoc s organizací sbírky,“ sdělil kapelník Straňanky a ředitel Charity Uherský Brod Petr Houšť.

Podle návštěvníků byl koncert velmi zdařilý, diváci opakovaně vyjádřili své nadšení potleskem ve stoje.

*Oleg Kapinus,
pracovník pro PR a fundraising,
Charita Uherský Brod*

Generální ředitel Slováckých strojíren přislíbil další pomoc brodské Charitě

Uherský Brod - Jako ostatně vždycky, i ve čtvrtek 10. ledna 2019 se zástupci brodské Charity setkali při návštěvě u generálního ředitele Slováckých strojíren, a.s., Uherský Brod Jiřího Rosenfelda s velkou vstřícností a pochopením. „Sháníme prostory pro naše nové služby a také potřebujeme doplnit přístrojové vybavení pro naši Domácí hospicovou péči. Pan generální ředitel Rosenfeld přislíbil svoji pomoc a v nejbližších dnech tuto pomoc upřesní. Rád připomínám, že pan ředitel naší Charitě pomáhá dlouhodobě a opakovaně. Jsme za jeho přístup a pochopení velmi vděční,“ poznamenal ředitel Charity Uherský Brod Petr Houšť, který ředitele Slováckých strojíren navštívil spolu s kolegou, pracovníkem pro PR a fundraising Olegem Kapinusem.

*Oleg Kapinus,
pracovník pro PR a fundraising,
Charita Uherský Brod*

Brodská a trnavská Charita jednaly o možnostech pomoci potřebným

Trnava - Systém přeshraničního krizového managementu, možnosti společného postupu, komplexní pomoc: Centrum potravinové a materiální pomoci, Síť pomoci, Farské charity a výměna zkušeností - tato témata byla náplní společné akce mezi pracovníky Charity Uherský Brod a Trnavské arcidiecéz-

ní Charity. Setkání pracovníků obou Charit se uskutečnilo v úterý 22. ledna 2019.

Charitní pracovníci se sešli díky přeshraničnímu projektu s názvem Vzájemnou spoluprací ke zkvalitňování služeb (program INTERREG V-A SK-CZ 2014-2020), který zahrnu-

je řadu školení i společenských akcí. Účastníci obou stran se setkali v prostorách Trnavské arcidiecézní charity v Trnavě. Funkce lektora se ujal manažer materiální a potravinové pomoci Matěj Polák a školením provázel ředitel trnavské Charity Miroslav Dzurech.

Součástí akce bylo i setkání projektového týmu, který, kromě jiného, jednal o úpravě harmonogramu plánovaných aktivit, projednal plány spolupráce na další období a diskutoval nad monitorovacími zprávami.

*Oleg Kapinus,
pracovník pro PR a fundraising,
Charita Uherský Brod*

Dar z Hamé nasytí potřebné

Uherský Brod, Staré Město - Dalších 500 masových přesnídávek (první várku jsme obdrželi zhruba před jedním měsícem) darovala společnost Hamé s.r.o. v únoru brodské Charitě.

Kvalitní přesnídávky převzali ve skladu společnosti Hamé ve Starém Městě zástupci Charity Uherský Brod ve středu 6. února. Zboží bylo převezeno do brodského skladu Centra potravinové a materiální pomoci sv. Zdislavy a bude postupně rozdáno dětem z azylového domu v Uherském Brodě a dalším žadatelům o pomoc v krizové sociální situaci.

Za tento dar společnosti Hamé, která brodskou Charitu podporuje už řadu let, velmi děkujeme!

*Oleg Kapinus,
pracovník pro PR a fundraising,
Charita Uherský Brod*

Charita Uherské Hradiště

Tříkrálová sbírka podpoří rodiny v nouzi, lidi bez domova i domácí hospicovou péči

Uherskohradištsko - Velice si vážíme vaší podpory a děkujeme, že jste v roce 2019 přijali ve svých domovech tříkrálové koledníky a štědře je obdarovali. Také díky vám jsme v uherskohradištském regionu vykoledovali rekordních 2 597 569 korun. Za tyto peníze můžeme lépe pomoci těm, kteří se ocitli v krizi či nouzi.

Z výtěžku sbírky 2019 chceme:

- v rámci přímé pomoci občanům pomáhat nejen rodinám s dětmi, které se dostaly do nepříznivé životní situace, ale také jednotlivcům a to v oblasti zajištění bydlení či základních potravin
- podpořit projekt rekonstrukce a přístavby Centra služeb pro osoby bez přístřeší
- podpořit domácí hospicovou péči

Ještě jednou z celého srdce děkujeme všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na přípravě i realizaci Tříkrálové sbírky.

*Jitka Ráclavská,
Charita Uherské Hradiště*

Dvacet let koledy na Uherskohradištsku přiblížila výstava

Uherské Hradiště - Dvacetileté výročí Tříkrálové sbírky na Uherskohradištsku a výstava. Na to vše se mohli těšit lidé, kteří zavítali v sobotu 2. února na vernisáž do kina Hvězda. Fotografie, mapující historii koledování v Uherském Hradišti a jeho okolí, ale také artefakty, které neodmyslitelně patří k Tříkrálové sbírce, si zájemci mohli prohlédnout až do 20. února.

Mezi návštěvníky vernisáže byly především rodiny s dětmi. Všichni se pak přesunuli do promítacího sálu na pohádku Čertí brko, která byla poděkováním pro všechny účastníky Tříkrálové sbírky v roce 2019. Přítomné potěšil vlídným slovem otec Josef Říha a nemohla chybět ani jedna ze zakladatelek Charity Uherské Hradiště, paní Anna Konvalinková. Ta zavzpomínala na počátky tříkrálového koledování.

*Jitka Ráclavská,
Charita Uherské Hradiště*

Labyrint oslavil desáté výročí

Na každém z nás je vidět, jak ten čas letí. Děti rostou, nám každým rokem přibude vráska. Ale někde se čas podepíše v tom dobrém. Labyrint, středisko Charity Uherské Hradiště, oslavilo desáté výročí. Labyrint je služba ambulantní i terénní pro lidi s duševním onemocněním (18-64 let), kteří jsou v péči odborníka a jejich stav odpovídá možnostem sociální rehabilitace.

Za dlouhých deset let středisko prošlo řadou změn, ať personálních, prostorových či provozních. Ale změny byly vždy jenom k lepšímu a o tom jsme se mohli přesvědčit právě na oslavě jeho desátých na-

rozenin. Pracovníci i klienti byli přítomni při slavnostním svěcení prostor, které se od doby stěhování značně rozrostly. Svěcení se ujal otec Jan Klaret. Potěšil nás modlitbou i veselou písní. Samozřejmě nemohl chybět přípitek a dort ve tvaru Labyrintu.

Do dalších let přejeme nejen mnoho energie ke změnám, ale také chuť, nadšení a sílu pro hledání správné cesty z labyrintu starostí všedních dnů.

*Jitka Ráclavská,
Charita Uherské Hradiště*

Charita Valašské Meziříčí

Hosté Denního centra popřáli lidem bez domova do nového roku

Valašské Meziříčí - Těsně před Vánoce, konkrétně 21. prosince 2018, jsme v naší službě pro lidi bez domova přivítali několik hostů, kteří chtěli klientům popřát klidný a požehnaný čas.

Všechny přítomné přivítala vedoucí Denního centra Hana Krůpová a jménem všech pracovníků popřála klidné prožití svátků. Připomněla také provozní záležitosti Denního centra v zimním období. Poté předala slovo řediteli Charity Valašské Meziříčí Jiřímu Gavendovi, který zhodnotil půlroční rekonstrukci budovy. Ta probíhala za plného provozu, a byla završena 22. listopadu 2018 slavnostním otevřením. Poděkoval nejen klientům, ale také pracovníkům za trpělivost, se kterou snášeli různá omezení a vyslovil přání, aby si klienti nové budovy vážili. Popřál jim klidné svátky a předal slovo paní místostarostce Valašského Meziříčí Zdislavě Odstrčilové, která do Denního centra zavítala pozdravit naše klien-

ty a podpořit je při řešení jejich životních situací. Vybědla klienty, aby využili pomoci sociálních služeb.

Poté se otevřela diskuse, kdy se klienti zajímali především o možnosti získání bydlení ve městě, využívání ubytoven a prolomení bariéry při získání vhodné práce. Paní místostarostka ještě před odchodem znovu vyzvala klienty, kteří skutečně chtějí změnu a jsou nastaveni pro spolupráci, aby se nedali odradit případnými překážkami na cestě k dosažení svého cíle. Všem popřála do nového roku pevnou vůli a odhodlání. Dalším, který přišel klienty povzbudit a popřát vše dobré, byl katolický kněz Janko Rimbala, se kterým Denní centrum spolupracuje delší dobu. Ten připomněl duchovní rozměr Vánoc a vyzvedl sílu společenství, díky kterému je možné nabrat sílu a vydat se na cestu, která vede správným směrem.

Kolektiv pracovníků Denního centra pro lidi bez domova

I lidi bez domova naladila vánoční atmosféra v centru

Valašské Meziříčí - Sváteční čas prožíval každý z nás bez ohledu na to, v jaké situaci se aktuálně nacházel a v jakém prostředí přebýval. Svátky bylo možné prožít na různých místech – v prá-

ci, doma, v nemocnici, nebo v nějaké sociální službě. Nejinak tomu bylo u klientů, kteří dochází do našeho Denního centra, nabízejícího své služby lidem bez domova. Díky kompletní re-

konstrukci budovy jsou už jen samotné prostory, které klientům nabízáme, velmi důstojné a poskytují pěkné zázemí pro ty, kteří ztratili střechu nad hlavou.

Ovšem myslet si, že je klientům jedno, jak vypadají prostory, ve kterých budou přečkávat slavnostní čas, je mylné. Někteří se zapojili do slavnostní výzdoby vstupní chodby, jiní zase pomáhali se zdobením stromečku a další se zapojili do pečení cukro-

vi. Bylo povzbudivé vidět, jak se každý snaží, aby bylo hezké a úhledně poslepané. Cukroví pak bylo pro klienty nachystáno ve sváteční dny, společně s ovocem a dalšími sladkostmi. Každý klient také dostal praktický dárek – byly v něm teplé ponožky, rukavice a čepice, ale také jídlo a ovoce.

Kolektiv pracovníků Denního centra pro lidi bez domova

Kouzlem Vánoc v domově pro seniory byla setkání

Valašská Bystřice - Předvánoční období bylo i v našem domově trochu hektické a naplněné tradičními aktivitami a zvyklostmi. Před začátkem adventního období jsme si společně vyrobili hned tři adventní věnce. Jeden do jídelny, jeden do kaple a jeden, který vítal příchozí u hlavního vchodu.

5. prosince je typický den, kdy Mikuláš naděluje různé dobroty. K nám dorazil jen Anděl, který měl pro každého sáček s ovocem a sladkostmi. Mikuláš s čerty se omluvili, měli prý moc práce se zlobivými dětmi.

S pečením a zdobením cukroví nám naštěstí přišli pomoci žáci z místní základní školy. Dali jsme síly, know-how i energii dohromady a za chvíli už to po celém domově vonělo perníčky a lineckým. S vánočním pásmem koled a písniček nás navštívily zase děti z místní mateřské školy. Pohled na ně rozzářil nejedny oči. Hned po jejich vystoupení terapeutický pejsek Aki donesl každému našemu klientovi krabičku s doma pečeným cukrovím a těm, co nemohli dojít, ji donesl až na pokoj. Pár dní před Štědrým dnem jsme si nazdobili vánoční stromeček a už se jen mohli těšit, co pod ním kdo najde.

To, co všechny tyto akce spojuje a dalo by se nazvat Vánočním kouzlem, jsou setkání. Setkání, která dokázala vyvolat byť jen krátký úsměv na jindy vážné tváři. Setkání, která přivolala dávno zapomenuté vzpomínky na vlastní dětství či milé lidi. Setkání,

kteřá aktivizovala starého člověka, aby trochu neobratně, ale o to precizněji vykrajoval cukroví a zároveň jindy energický mladý člověk dokázal sedět vedle něho a trpělivě čekat, zda bude potřebovat pomoc. Setkání, která jak věříme, má smysl iniciovat nejen o Vánocích...

*Jitka Bajzová,
sociální pracovnice Domu pokojného stáří ve Valašské Bystřici*

Ježíškova vnučata obdarovávala i v Domě pokojného stáří na Valašsku

„Žádné **my** mne nespasí, nedal-li jsem **já** alespoň cibuli almužnou... „já“ je zároveň slovo svědomí i slovo činu.“

Karel Čapek

Valašská Bystřice - I letos našli klienti našeho domova pod vánočním stromečkem dárky od Ježíškových vnučat. Pro ty, co o tomto projektu ještě neslyšeli: projekt Českého rozhlasu propojuje seniory z domovů, kteří si k Vánocům mohou něco přát, s dárcem (Ježíškovo vnuče), který přání splní a dárek doručí.

Přání, která jsem posílala pomocí internetu k Ježíškovým vnučatům, byla více i méně skromná: kosmetika, předplatné oblíbeného časopisu, zrcátko a hřeben, kalhoty, slivovice, fén, mikrovlnka, holicí strojek, rádio, kniha, hodinky... Všechna přání našich klientů velmi brzy našla ochotného dárce a tak všichni našli pod stromečkem to, po čem toužili. Pro mě byly největším dárkem

telefonáty s jednotlivými dárci – Ježíškovými vnučaty. Na druhém konci se vždy ozvali milí a příjemní lidé. Často se ptali, co ještě navíc mohou do balíčku přidat, aby udělali ještě větší radost. Někteří přijeli osobně i s dětmi a my si pak s kolegy jen šuškali: „Viděli jste pana P., jak zářil, když mu ty děti donesly dárky? Takhle moc mluvit a usmívat se jsme ho neviděli za celou dobu, co je tady...“

Ježíškova vnučata jsou živoucím důkazem toho, že to se světem není tak špatné, jak se nám mnohá média snaží namluvit. To proto, že navzdory blbě náladě, všudypřítomnému stresu či neustálému pocitu nedostatku jdou a dělají tento svět lepším pro nás pro všechny. A za to jim patří velký dík.

*Jitka Bajzová,
sociální pracovnice Domu pokojného stáří ve Valašské Bystřici*

Charita Vsetín

Děti ze Zrnka naladily na Vánoce tradice a zvyky

Vsetín - Ke konci roku 2018 jsme se v Nízkoprahovém zařízení pro děti a mládež Zrnko ani trochu nenudili. Uživatelé mohli využít

pestrého programu a různých volnočasových aktivit či hudebních dílen nebo dílen kuchtění. Zúčastnili se také preventivních besed,

kteří byly zaměřeny na zajímavá témata. Každý měsíc byl věnován jinému tématu a na program byly připraveny hry, tvoření či zábavné soutěže.

V prosinci nás doprovázelo téma: „Tradice a zvyky společnosti“. Tradiční preventivní beseda rozhodně nechyběla. S uživateli jsme se pobavili o tom, kdo jaké doma dodržuje tradice, a to nejen přes vánoční svátky. Klubovnu jsme si vyzdobili jak Mikulášským tvořením, tak vánočním stroměčkem. Uspořádali jsme turnaj v kartách, který měl velkou účast. Také jsme společnými silami připravovali cukroví a rozvoněli tak celou klubovnu. Konec roku jsme oslavili „Vánoční crazy párty“, uživatelé si mohli pochutnat na pizze a odnesli si symbolické dárečky, které našli pod stroměčkem. Nový rok odstartovaly velké změny v našich prostorech, na které se všichni můžou těšit. O zábavu tedy bude i nadále postaráno po celý rok 2019.

Za tým Nízkoprahového zařízení Zrnko

*Magdaléna Juráňová,
vedoucí a sociální pracovnice, Charita Vsetín*

Co přinesl rok 2018

Rok 2018 byl pro nás velice krásný. Jsme hrdí na naše zaměstnance, kteří přinášejí do našich služeb poctivou a srdečnou práci. Máme ale také možnost podílet se a pořádat mnohdy krásné společenské, kulturní a benefiční akce. Za uplynulý rok jsme toho stihli opravdu hodně. Charitní workshopy, Valentýnské háčkování, Dny duševního zdraví, slavnostní předání automobilu pečova-

telské službě, koncerty z cyklu Poznej naši Charitu z jiné strany, slavnostní otevření zahrady, Den seniorů, Tříkrálová sbírka... Děkujeme za vaši přízeň a podporu, jelikož bez vás by to nešlo. Sdílejte s námi pomoc, ale i zážitky. Jsme tu pro vás.

Charita Vsetín

Charita Zlín

Dění ve Zlíně zpestřil Tříkrálový festival 2019

Tříkrálový festival 2019 - to byla hudba: country chlapáci Pěšáci, mnohožánrová parta Event Jazz Trio, houslistka a zpěvačka Jitka Šuranská s Martinem Krajíčkem a Marianem Friedlem, skupina zpěváků z Přerova Add Gospel.

Tříkrálový festival 2019 – to byla teplá polévečka podaná zlínskými osobnostmi: Kateřina Francová, náměstkyně zlínského primátora, Jiří Korec, zlínský primátor, Miroslav Adámek, náměstek zlínského primátora, Michaela Blahová, radní Zlínského kraje a Andrea Kratinová, redaktorka, Miroslav Kašný, radní Zlínského kraje a Dan Žůrek, správce farnosti Panny Marie Pomocnice křesťanů, Jana Pobořilová, vedoucí

Sociálního odboru, Mária Kunčíková, ekonomická náměstkyně Ředitelství silnic Zlínského kraje, Kamil Obr, Zlínský děkan, Vít Hlavica, vizovický děkan, Čestmír Vančura, Zlín 21, Libor Vranka, Národní manažer obchodu Sodexo Benefits, Stanislav Daniel, Střední policejní škola Holešov, Jan Plhák, Jídlna Plhák

Tříkrálový festival 2019 – to byla finanční podpora od statutárního města Zlína, děkujeme!

*Pavla Romaňáková,
Charita Zlín*

Nejen, že podáváme pomocnou ruku, ale také spojujeme...

Zlín - Když jsme chodili s dětmi po koledě v centru Zlína, navštěvovali jsme ty, kteří bydlí v bytovkách a větších domech. Z toho plyne, že na jedné chodbě bylo vždy několikero dveří. Zazvonili jsme tedy současně na více zvonků... Co se dělo pak? Často jsme byli svědky, že se obyvatelé - sousedé, kteří nám otevřeli dveře, spolu nejen hezky pozdravili, usmáli se na sebe, ale mnohdy po našem odchodu pokračovali v konverzaci: „Vás jsem dlouho neviděla,“ nebo: „Přeji šťastný nový rok a všechno dobré,“ a také: „Jak se daří vaší manželce?“ či: „Pojďte se

k nám podívat na stroměček,“ a dokonce: „Pojďte ochutnat naše cukroví.“

My jsme šli dál, zvonili na další a další zvonky v jiných patrech domu, v ostatních vchodech a zpívali. A měli jsme dobrý pocit z toho, že jsme přinesli do domu pokoj.

Nebylo tomu jinak u ostatních partiček. Když jsme se po koledě setkali u teplého čaje, děti se s nadšením překřikovaly, abych uslyšela tu jejich zkušenost: „Jedna holčička, veliká asi jako já,

volala na babičku, ať se jde na nás podívat, že jsme ‚jejich‘ králové,“ kroutila nevěřičně hlavou hnědooká holčička. Malý koledník se dvěma sourozenci zase citoval prosbu: „Zaspívejte ještě jednou, my vyneseme ke dveřím našeho dědečka na židli.“ Další královna se ujala slova, očka jí jen svítila: „Oni nám říkali, ať jdeme dovnitř a ještě zaspíváme jejich nemocné babičce, že se na nás těšila celý rok. A ta paní, co nám to říkala, nám nechala i vánoční cukroví.“ Když jsme děkovali za příspěvek, nejednou nás dárce

opravili: „To my děkujeme, že jste přišli, že učíte děti pomáhat.“ Opravdu, tolik rodin s malými dětmi se do koledy zapojuje! Je pro ně už samozřejmostí, že k novému roku patří Tříkrálová sbírka. A tak tam, kde skupinky chodí opakovaně, mohou obyvatelé tiše pozorovat, jak jim ti ‚jejich‘ králové rostou před očima.

+Noela Frolková,
pastorační asistentka Charity Zlín

Zlín: Tři králové koledovali u hejtmána i primátora

Již od 4. ledna zdobí královský „podpis“ K + M + B + 2019 nadpraží dveří sídla hejtmána i primátora, kde se příchozím Třem králům dostalo velmi vlídného přijetí.

Tříkrálová sbírka 2019 na Zlínsku vynesla 2 248 171 korun.

Děkujeme všem, kteří se do sbírky jakýmkoliv způsobem zapojili!

Zlínsko - Slovo sbírka označuje soubor věcí, které jsou nashromážděny na jedno místo. Zde tedy zlínské tříkrálové: 50 000 letáků do poštovních schránek, 48 000 cukříků a 25 000 kalendáříků pro dárce, pro dobrovolníky v ulicích 1 380 originálních šátků, 1 380 keramických placek a 1 035 buttonků Jsem King, 345 zapečetěných a posléze otevřených kasiček se sluncem v zádech, mračnem nad hlavou, po zasněžených i holých cestách. 31 418 kusů českých plátidel v délce 2 043 metrů, s hmotností mincí 155 kg. I to je Tříkrálová sbírka 2019 na Zlínsku.

Největší poděkování patří malým i velkým králům, vedoucím skupinek koledníků a všem dobrým lidem, kteří tříkrálovým koledníkům přispěli a podpořili tak Charitu v její snaze pomáhat potřebným. Děkujeme! Poděkování také patří pracovníkům magistrátních, městských a obecních úřadů v jednotlivých obcích, duchovním správcům všech farností, místním spolupracovníkům sbírky. Děkujeme!

Pavla Romaňáková,
Charita Zlín

Koledníky potěšila malá čarodějnice. Na plátně

Zlín - Jen několik set let „mladá“ čarodějnice, která mistrovsky zvládla 7 829 zaklínadel, se v sobotu 9. února před polednem přijela seznámit se zlínskými králi. Že ji nevidíte? Ani nemůžete. Svůj um předvedla na plátně velkého sálu Multikino Golden Apple Cinema Zlín. Rodinným filmem Malá čarodějnice zlínská

Charita poděkovala nejen těm nejmenším, kteří s kasičkou putovali při lednové koledě ulicemi Zlínska. Děkujeme za vstřícnost Golden Apple Cinema, prvnímu multikinu ve Zlínském kraji.

(pr)

Poslední lednový den jsme mohli říci: „Cíl naplněn!“

Za pacienty rychle a bezpečně. To je projekt zlínské Charity, jehož cílem je nákup vozidla pro domácí zdravotní a hospicovou péči. Prostřednictvím mobilní aplikace mohl přispět každý, kdo lyžuje, běžkuje, tančí či běhá. A nejen to. Aplikace nabízí téměř tři desítky aktivit. Vybere si téměř každý. I když... lelkování v seznamu schází. Jaký je tedy princip? „Mobilní aplikace EPP od Skupiny

ČEZ - Pomáhej pohybem je nástroj, díky kterému má uživatel možnost aktivním pohybem určovat, které projekty a v jaké výši má Nadace ČEZ finančně podpořit.“

Pavla Romaňáková,
Charita Zlín

FOŤTE! Tříkrálovou sbírku 2019 - vzájemné obdarování

O vítězi třináctého ročníku zlínské fotosoutěže rozhodla třináctičlenná odborná porota (jedna fotografie mohla získat maximálně 65 bodů).

- 1. místo** Pssst!, králové Mirečka, Sofinka a Štěpán, Bohuslavice u Zlína (23 body)
- 2. místo** Malé královny, králové Anežka (foto), Erička a Jiřík, Želechovice nad Dřevnicí (22 body)
- 3. místo** Pusa, koledníci králové Aurelia, Benedikt Maria a Natanael, Zlín (20 bodů)
- 4. místo** Než jsme vyšli na koledu..., králové Jan, Tobiáš a Jáchym, Zlín-Kostelec a Štípa (19 bodů)
- 5. místo** Že mně nevidíš!?, králové Karolínka, Mariánka a Jacob Paul, Zlín (18 bodů)
- 6. místo** ... už mají našlápnuto za koledou, Zlín - U Majáku (17 bodů)
- 7. místo** Vzájemné obdarování, králové Vojta, Vašek a Karlík, Dobrkovice (12 bodů)

Děkujeme těm, kteří poskytli odměny pro vítězné účastníky soutěže: Resort Valachy, Velké Karlovice, Golden Apple Cinema a.s., OXALIS, spol. s r.o., Čokoládovna Carletii, s.r.o., Delikana, s.r.o., cukrárna a kavárna Zlín, Marty production, Časopis Nezbeda, zábavný měsíčník pro děti. Více na webu Charity Zlín.

(pr)

Zlínské pečovatelky převzaly sociální automobil pro práci v terénu

Zlín – Převzetí nového sociálního auta. Tento slavnostní okamžik prožili pracovníci zlínské pečovatelské služby již po třetí. Sociální automobil je nejprestižnějším projektem poděbradské reklamní agentury KOMPAKT spol. s r.o., který je postaven na zcela jednoduché, ale podstatou velice závažné myšlence. Za spoluúčasti firem a společností se snaží o zdokonalení a obnovení vozového parku v zařízeních, která svou činností zaměřují na péči, výchovu a vzdělání zdravotně, mentálně či jinak hendikepovaných lidí.

Předání se vedle zástupců agentury KOMPAKT, spol. s r.o. a firem, které se do projektu zapojily, zúčastnili:

Michaela Blahová, členka Rady Zlínského kraje, oblast sociálních věcí, neziskového sektoru a rodinné politiky, která nad projektem převzala záštitu: „Velmi oceňuji agenturu Kompakt a všechny ostatní firmy, které přispěly k získání automobilu. Pečovatelky se musejí bezpečně dostat k potřebným za účelem poskytnutí péče, a proto potřebují spolehlivá auta. Již se nedá cestovat městskou dopravou jako v minulosti, jde i o to, dostat se na místo co nejdříve a navíc mnohdy přivést i potřebné věci k péči. Přeji jim ochranu a bezpečné cestování za uživateli.“

Jana Pobořilová, vedoucí Odboru sociálních věcí, Magistrát města Zlína: „S darováním automobilů organizacím, které zřizují sociální služby, jsem se poprvé setkala zhruba před 15 lety, a velmi mě to oslovilo. Od té doby jsem se zúčastnila několika předávek, a vždy znovu žasnou. Jedná se o geniální propojení podnikatelské a dobročinné sféry, které opravdu konkrétně pomáhá a přináší

všem zúčastněným užitek. Mám velkou radost, že tentokrát byla vybrána Charita Zlín, konkrétně její pečovatelská služba, která tak bude moci opět lépe plnit své poslání v terénu.“

P. Kamil Obr, zlínský děkan: „Ať vás Bůh chrání na všech vašich cestách.“

Vlastimil Vajdák, ředitel Charity Zlín: „Naším úkolem a posláním je pomoc potřebným. Nebylo by to možné bez podpory naší práce. Musím poděkovat za každou podporu, zvláště těm, kteří podporují díky dobrým výsledkům svého podnikání.“

Projekt začala agentura realizovat po třech letech od svého založení, tedy v roce 1997. Za ta léta předala více než 650 automobilů po celé České republice pomáhajícím organizacím. Dva z nich využívá několik let i Charita Zlín. Je tedy potěšující, že zde platí pořekadlo - Do třetice všeho dobrého. Na cestách za seniory a dospělými se zdravotním postižením jsou pečovatelky po celý den, ročně v průměru najezdí téměř osmdesát tisíc kilometrů ve Zlíně a jeho nejbližším okolí. Potřebují spolehlivý a bezpečný automobil. Proto je žádoucí za existenci projektu vyslovit poděkování, obdiv pak Marii a Petru Ježkovým, kteří se opět ujali nelehké role oslovování firem a společností. To bylo započato na podzim minulého roku. Zapojilo se celkem 39 subjektů, velkých i menších místních firem, které se rozhodly poskytovatele sociálních služeb takto podpořit: Poděkování: A. R. Technik spol. s r.o., ACE-TECH s.r.o., Adeon CZ s.r.o., AIP, spol. s r.o., Asociace gumárenské technologie Zlín s.r.o., BC LOGISTICS s.r.o., BMKco. s.r.o., B-Projekting, spol. s r.o., BROXTEC s.r.o., COMPUPLAST INTERNATIONAL a.s., EKONOMY KLIMA, s.r.o., Elins Plus s.r.o., EMS ELEKTRO s.r.o., Flow Tech, s.r.o., G SERVIS CHRUDIM, spol. s r. o., GAS-TON, s.r.o., Impromat klima, spol. s r.o., Jednota, spotřební druž-

stvo ve Zlíně, Kalibrační laboratoř Zindler, Konel s.r.o., Madal Bal a.s., Metalšrot Tlumačov a.s., Mould Pro spol. s r.o., MPM Trade spol. s r.o., m-tec CZ, s.r.o., Naturvita, a.s., PERFECT, spol. s r.o., Promens a.s., RM GAS, s.r.o., ROSTRA s.r.o., SALVO, spol. s.r.o., STAVYMA spol. s r.o., TAJMAC-ZPS, a.s., TOPNATUR s.r.o., TRIO export-import, a.s., Unihal s.r.o., VODÁREK TRANSPORT a.s., Výroba účelové mechanizace Zlín a.s., ZÁVOD BIOCHEMICKÝCH SLUŽEB, s.r.o. Děkujeme!

Modlitba: *Všemohoucí Bože, Stvořiteli nebe i země, od tebe má člověk schopnost dělat věci krásné a velké; dej těm, kdo budou užívat tohoto dopravního prostředku, ať jezdí bezpečně a opatrně, ať jsou ohleduplní vůči druhým a na všech jejich cestách ať je provází Kristus. Neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků.*

Dotace na provoz Charitní pečovatelské služby Zlín v roce 2019 poskytl Zlínský kraj z programu Zajištění dostupnosti sociálních služeb na území Zlínského kraje pro rok 2019, statutární město Zlín a dárci.

Pavla Romaňáková,
Charita Zlín

HUMANITÁRNÍ POMOC

Jeden vedle druhého, stovky kilometrů v mrazu. Jak se jelo Vánočním balíčkům na Ukrajinu

Sníh a mráz, 1 600 kilometrů na jeden zátah, hodiny na hranicích, potyčka mezi kamionáky... Taková byla cesta více než 400 vánočních balíčků na západní Ukrajinu. Dětem z rodin v nouzi či dětských domovů je přivezl Leoš Mrtvý z Arcidiecézní charity Olomouc s kolegou Karlem. Nákladní auto naložené radostí, cesta dlouhá. Už podesáté...

Před deseti lety jste převážel s ředitelem Arcidiecézní charity Olomouc Václavem Kepřtem poprvé pár vánočních balíčků, vešly se do osobního auta. Nyní to byla rekordní zásilka, přes 400 balíčků... Jak se převáží takový náklad?

Nákladní auto bylo plné balíčků, ani se nehnuly. Jinak za ta léta je to rutina. Protože jsou všechny dárky vánočně zabalené, vzbuzují podiv celníků. Na rozdíl od minulých let to ale teď šlo velmi dobře, na ukrajinské straně to byl jediný vojáček, který nám jeden balíček rozdělal.

Jak cesta probíhala?

S Karlem se střídáme, protože jeden by tak dlouhou cestu v jediném zátahu nezvládl. Jezdíme vždy prověřenou trasou, a to zejména na hlavních tazích, kde jsou silnice v dobrém stavu. Navigace nás sice chce vést kratší cestou, ta je ale plná děr, mnohdy dvacetimetrových, a když jsou zalité vodou nebo sněhem, člověk je nevidí a najede do nich... Nechali bychom tam kola. Ta delší cesta nakonec bývá rozhodně rychlejší.

S čím vším musíte každý rok počítat?

Jsmo vybavení na zimu, v autě máme deky, dvě lůžka i plynové topení. Jedeme ale převážně civilizací a na Ukrajině už to není jako dřív, že se člověk nedovolal pomoci, s výjimkou úseku přes Karpaty, kde je to v noci složitější, takže bychom neměli nikde zůstat viset. Navíc, když převážíme vánoční balíčky, musíme dojet v jediném zátahu, abychom cestou nezavdali příčinu banditům, aby

nás vykradli. To se stává jak na Ukrajině tak i u nás. Dále se každý rok potýkáme s korupcí. Číhá všude - mezi celníky, ale i policisty. Smlouvat nemá moc cenu. Před lety jsme se tomu vzpouzeli, řekli jsme: „Vezeme dárky vašim dětem a vy ještě po nás chcete peníze?“ A celník na to: „Mým dětem, těm nic nevezete!“ Korupce tam byla vždycky a asi i vždycky bude.

A bylo něco, co vás cestou zaskočilo?

Ano, naše auto. Začal zlobit startér, nezaskakovala tam volnoběžka. Bohužel se to stalo v co nejnehodnější dobu - na Ukrajině a byla hrozná zima. Auto vystydlo a nešlo nastartovat. Nejhorší to bylo vždycky po ránu. Museli jsme s tím počítat, parkovat na kopcích, abychom auto nastartovali z kopce, kdyby bylo nejhůř. Během dne jsme pak museli nechat běžet motor a vypnout jej jen, když bylo nutno.

A co hranice, zaslechla jsem něco o několikahodinovém čekání a také potyčce...

Cestou tam jsme čekali na hranicích 6 hodin, zpátky u hranic se Slovenskem dokonce i 12 hodin. S tím počítáme. Někomu ale můžou začít haprovat nervy. Teď se tam začali předbíhat dva kamionáči. Sáčkovali se s nákladňáky do scanneru, ale byli tak blízko u sebe, že se zasekli a zablokovali vchod. Pak jeden z nich vyskočil ven a porvali se spolu. Jeden z nich byl pomalejší a trvalo mu, než se dostal zpátky do auta. Mezitím ten druhý rychle nasedl a jel.

Musí to být náročné... Když se vracíte a blížíte se domů, na co se nejvíc těšíte?

Balíčky vezeme na Ukrajinu vždy těsně před Vánocemi, netušíme, co se stane s autem, není už nejmladší, tak trochu trneme, abychom byli na svátky zpátky doma.

V lednu o ukrajinských Vánocích pracovníci Arcidiecézní charity Olomouc osobně předali dárky dětem z rodin v nouzi či sirotčinců a dětských domovů v Ternopil, Kolomyji, Lopatyně a Bortnykách.

*Za rozhovor děkuje Karolína Opatřilová,
ACHO*

Děti vzkazují z Ukrajiny „díky“ za Vánoční balíčky. Některé pošlou dobrý skutek dál

Ukrajina - Přes 400 Vánočních balíčků od českých dárců rozdávali v lednu na Ukrajině pracovníci Arcidiecézní charity Olomouc (ACHO). Zavítali do Charit v Ternopilu a Kolomyji, dále do sociálního centra s jídelnou fondu Děti v nouzi v Lopatyně, dětského domova v Bortnykách a také vyjžděli domů k těm dětem, které byly nemocné a nemohly si pro dárky přijít. Navštívili třeba čtrnáctiletou dívku s atrofíí mozku, o kterou se stará její dědeček. Maminka ji vidí pouze týden čtyřikrát do roka. Pracuje jako pečovatelka v zahraničí, aby rodinu uživila a nepřišli o bydlení. Nic jiného jí nezbývá.

Mnohé rodiny obdarovaných dětí žijí v nuzných podmínkách. Pro děti, které mají alespoň jednoho rodiče, který se o ně stará, je balíček především materiální pomocí. Bývá v něm třeba potřebné oblečení a boty. „Rodiče a prarodiče mi říkají, že za peníze, které díky balíčků ušetří, pak mohou zaplatit nájem, plyn, jídlo - to, co je potřeba k životu,“ říká ředitel Arcidiecézní charity Olomouc Václav Keprt s tím, že naopak děti z dětských domovů zase nejsou v tak velké materiální nouzi, na druhou stranu strádají emocionálně a diví se, že stojí někomu z ciziny za to, že jim koupí něco pro radost či něco, co potřebují. „Zrovna letos jsme o tom diskutovali se staršími chlapci z dětského domova v Bortnykách. Ptali se, proč to pro ně lidé dělají?

Odpověděl jsem, že z dobroty srdce, z lásky k lidem, někteří z lásky k Pánu Bohu. Přestože se s dětmi nepotkají, chtějí vyjádřit svou odpovědnost za osud člověka, ať je kdekoliv. Chlapci pak říkali, že až si budou jednou vydělávat a budou mít své peníze, tak také pomohou někomu, kdo to bude potřebovat. Že tu pomoc, dobrý skutek pošlou dál...“ pokračuje Václav Keprt.

ACHO vyhláší akci Vánoční balíček každý rok. Lidé dobré vůle si mohou ze seznamu vybrat konkrétní dítě, které chtějí potěšit. Často posílají oblečení, obuv, psací potřeby a hračky jako míče, panenky či nejrůznější skládačky. A je to vlastně stejné jako u nás. Mají radost ze všeho, chlapci nejvíce ze sportovního vybavení a technických věcí, dívky v sirotčinci si hned ukazovaly kosmetiku, oblečení a plyšáky... Radost dětem dělají i krásné vzkazy, které někteří dárci v balíčku posílají.

DĚKUJEME českým dárcům za to, že myslí na druhé a také za jejich nápaditost při výběru dáreků pro ukrajinské děti. Je to o velké pomoci a radosti zároveň.

*Karolína Opatřilová, ACHO
Foto: Pavel Langer, ACHO*

Václav Keprt: Malý kluk se staral o nemocnou maminku a hospodářství. Respekt

Ukrajina - Začalo to před více než deseti lety pár dárečky, které vezlo osobní auto chlapcům z ukrajinského dětského domova. „Nápad udělat dětem radost, potěšit je a zároveň jim pomoci vznikl v autě, když jsme se vraceli z jedné z cest,“ vzpomíná

ředitel Arcidiecézní charity Olomouc Václav Keprt. Od té doby vánočních balíčků od českých dárců každý rok přibývalo, letos tak nákladní vůz přivážel k dětem rekordních víc než 400 balíčků. Do jakých rodin dárky putovaly? Jak mohou lidem pomoci?

Ukrajina tehdy a dnes? O tom a mnohem víc s Václavem Keprtem...

V lednu jste se vrátil z Ukrajiny, kde jste rozdával dětem vánoční balíčky. Porovnal byste cestování a pomáhání lidem na Ukrajině tehdy a dnes?

Já vyjízdim na Ukrajinu takových 15 let, ale Charita tam pomáhala už roky předtím. Při přejezdu hranic nám z počátku Ukrajinci dělali obrovské problémy, vyplňovali jsme spoustu papírů, nerozuměli jsme jim a oni nám. Nebyly GPS navigace, jezdili jsme s mapou a kompasem, nic nebylo cestou označené, nevěděli jsme, kde jsme a museli jsme se ptát. Nebyly benzínky a nafta se nakupovala u silnice z kanystru, to se člověk ani raději neptal na její původ. Dnes se situace na Ukrajině v mnohém posunula a zlepšila a v něčem zase zhoršila. Staví se tam, vybudovávají se silnice, ale před těmi zhruba 15 lety jsme kupovali 1 hřivnu za víc než 5 korun a dnes nám stačí zhruba 95 haléřů.

Jak se právě teď žije Ukrajincům?

Na Ukrajině stouply ceny, zdražily se energie, nájmy, potraviny, ale platy a důchody zůstaly velmi nízké. Paradoxně větší množství lidí je tam nyní ohroženo chudobou. Jedním z hlavních důvodů, proč tomu tak je, je válka na východě Ukrajiny, která odčerpává podstatnou část peněz na rozvoj země a na to, aby se lidem žilo lépe. Snaží se udržet armádu v takovém stavu, aby byli schopní čelit agresí ze strany Ruska. A pak jsou tu ještě korupce a alkoholismus, tyto problémy přetrvávají. Alkohol je levný a lidé, kteří se vyrovnávají s tíživou situací, snadněji sáhnou po láhvi... A korupce, na tu narážíme celou tu dobu, co na Ukrajině pomáháme. Za vlády Janukovyče se korupce stala oficiální metodou řízení a vládnutí. Dnes jsou snahy tyto nešvary potlačovat, reformuje se policie, zákony, samospráva, státní správa. Děje se tam strašně moc změn a pro obyčejného člověka je obtížné se v tom rychle zorientovat. Ve všech minulých režimech, carským počínaje, byl vždycky někdo „mocný a moudrý“, který všechno za lidi vyřešil a rozhodnul. Nebyli zvyklí rozhodovat a být za sebe zodpovědní. Je to běh na dlouhou trať, nakonec podobné problémy řešíme i u nás, ale tady je přece jen situace úplně jiná.

Dárky jste rozdávali nejen v Charitách a dětských domovech, ale vozili jste je i dětem, které byly nemocné a nemohly přijít. Dostali jste se tak přímo k nim domů. Jak to tam vypadalo?

Když člověk jede po silnici přes města, tak si říká: vždyť je to skoro stejné jak u nás, jsou jen horší silnice. To je zdání. Je velký rozdíl životní úrovně lidí ve městě a na vesnici. Ve městech je víc příležitostí, je tam trochu víc peněz. Na vesnicích je zase výhodou to, že každý má trošičku něco svého, aby mohl přežít. Ale! U nás v České republice už nevnímáme to, že pustíme vodu z kohoutku, že máme pračku, televizi a po celém bytě zásuvky a internet... Na Ukrajině přijdete do obytné místnosti, která je často kuchyní, ložnicí, obývákem i koupelnou zároveň. Na vesnici jsou obytné místnosti občas jen přes chodbičku napojené na chlévy, to už dnes u nás nevidíte. Nebo je vedle domu studna s rumpálem, ale uvnitř není vodovod. Jedna paní zase vytápěla místnost tak, že měla puštěnou jednu plotýnku sporáku. Byl to jediný možný zdroj topení. Když se vaří, je teplo, ale plyn je drahý, takže je to problém. Nebo jsem viděl na rezavém kastrolu provrtanou železnou trubku a z ní hořel plyn. A stálo to uprostřed místnosti na podlaze. Může dojít k výbuchu a tyto věci se tam stávají. Mnozí lidé na Ukrajině žijí ve velmi nutných podmínkách, jak si to naše generace, hlavně ta mladší, už vůbec neumí představit. Ale jsou tam i hodně bohatí lidé. Ukrajina je země kontrastů. Bohužel tam není rozvinutá střední třída, na které stojí ekonomika každé západní země.

Když do takových podmínek přivezete vánoční balíček, co pro tamní děti znamená?

To je různé. Balíčky dodáváme do chudých rodin, často mnohčetných, nebo jsou rodiče invalidé či nemocní a nemají peníze. Kolikrát je to velká bída. Děti z těchto rodin ale nemají emocionální bídu, mají mámu a tátu, nebo aspoň jednoho, kdo je miluje. V těchto případech dárek znamená především hmotnou pomoc. Ta radost, kterou děti mají z nových věcí, které by doma nemohly dostat, nebo jen výjimečně, to je vánoční bonus. Baval jsem se s jejich rodiči, prarodiči a oni říkali: „Ano, díky tomu, že děti dostaly oblečení a boty, nám zůstanou peníze na nájem, plyn, jídlo - na to, co je potřeba k životu.“

A pak jsou tu děti v dětských domovech, které nemají primárně až tak nouzi materiální, ale i když se pro ně personál snaží udělat v rámci svých možností maximum, nejsou to máma a táta. Zrovna teď jsme debatovali s chlapci z domova v Bortnykách a ti šestnáctiletí a starší se nás ptali, jaká je motivace lidí, že jim kupují a posílají dárky, proč to dělají? Tak jsem jim vysvětlil, že často jsou to lidé, kteří sami mají hluboko do kapsy (znám i konkrétní z nich), ale i tak si sami něco odpustí, aby druhému pomohli, udělali radost... Dělají to z dobroty srdce, z lásky k lidem, někteří z lásky k Pánu Bohu. Přestože se s dětmi nepotkají, chtějí vyjádřit svou odpovědnost za osud člověka, ať je kdekoliv. Zní to jako klišé, ale je to tak. Je to osobní dárek konkrétní rodiny konkrétnímu člověku, který zprostředkujeme na přímo.

Co kluci na to?

Vědí ode mě, že se dárci ptají, jak se mají, jestli je znám, jestli se dobře učí a jak jim darované věci pomohly? A kluci říkají, že až si budou jednou vydělávat a budou mít své peníze, tak pomohou někomu, kdo to bude potřebovat. Že tu pomoc, dobrý skutek pošlou dál. To je přece fantastické!

Když si s nimi povídáte, co to dává Vám osobně?

Tato setkání neberu jako práci a kolikrát se při ní nevyhnu emocím, takže někdy je to náročné i pro mě... Když si vzpomenu třeba na jedenáctiletého chlapce z Lopatyna, který nemohl za velkých mrazů chodit do školy, protože neměl teplé boty. A když pak byl ve škole, několikrát se mu udělalo nevolno z hladu. Byli na tom opravdu špatně. Doma se staral o nemocnou maminku, malé hospodářství a zahrádku, a přitom měl ty nejlepší známky. Nejvíce si přál teplé oblečení a boty. A ony v balíčku opravdu dorazily. Když to rozbalil, měl obrovskou radost. Stál jsem naproti němu a připadal jsem si před ním malinkatý, měl jsem před ním respekt. Za ty roky vidím ty děti vyrůstat, někteří už jsou dospělí a zakládají rodiny, mnozí jsou úspěšní ve studiu, jiní už mají prá-

ci. Mám radost z toho, že jsme k tomu s Charitou malým dílem přispěli. Má to smysl. Stejně tak mnohaletá spolupráce s našimi ukrajinskými partnery - za ta léta jsme jim dali hmotnou pomoc, finance, know-how, motivaci, rady, aby neopakovali chyby, které jsme dělali my sami u nás.

Za tu dobu jste viděl leccos, slyšel spoustu příběhů, může Vás ještě něco překvapit?

Vždycky může. A jsou to konkrétní situace těch lidí. Sedíte s nimi a prožíváte téměř až beznaděj. Byli jsme třeba u paní, která pracuje v Polsku v domácí péči a má zhruba čtrnáctiletou dceru s atrofií mozku, takže se bude zhoršovat. Vidí se spolu jen čtyřikrát do roka na jediný týden. O dívku se stará dědeček, který stárne...

Zní to až absurdně, ta žena pečuje o cizí lidi v jiném státě a s vlastní nemocnou dcerou být nemůže...

Ano, říkala nám: „Nezaplatíš plyn, odstříhnou tě. Nezaplatíš nájem, vystěhují tě. Co mám dělat, když na Ukrajině práci neseženu?“ Já to chápu a zároveň cítím, jak je špatně, že není se svou dcerou. Zdravotní systém je na Ukrajině zaostalý, nefunguje tam spousta služeb, které dnes máme k dispozici my v České republice. Mnohdy si toho nevážíme. Nejen proto má smysl po-

máhat lidem u nich přímo na Ukrajině, vytvářet jim příležitosti u nich doma, aby nemuseli odcházet za výdělkem za hranice.

Setkáváte se s dětmi, dospělými, staroušky... Jak vnímáte Ukrajinu, tamní lidi?

Mám je rád. Jsou někdy možná otevřenější než my. Jsou pohostinní a hlavně, přes všechny ty hrůzy mají asi větší národní hrdost. Věčně je někdo trhal na kusy, Rusi, Kozáci, Tataři, Poláci, Maďaři, Němci... S Ukrajinou vždy někdo kšeftoval nebo ji raboval. Za Stalina tam za uměle vytvořeného hladomoru zemřelo asi osm milionů lidí. Ukrajinci víc lpí na svých hodnotách a tradicích než my. Běžně se obléknou do košil vyšívaných ukrajinskými vzory a jdou ukázat, že jsou Ukrajinci a jsou na to hrdí. Nestydí se za své tradice a zvyky, víc lpí na tradičních křesťanských hodnotách. Mám obavu, aby jim toto v budoucnu konzumní styl života a uvažování nevzaly, jak se to stalo do značné míry nám. Přes všechny problémy je to země, která nás může v mnohém obohatit. Moc si přeji, aby se tam situace zlepšila a aby mohli být svobodní. A jim to ze srdce přeji také.

*Za rozhovor děkuje Karolína Opatřilová, ACHO
Foto: Pavel Langer, ACHO*

Zásoby jídla a pitné vody převáží na Haiti nové auto

Haiti - Sestry z řádu sv. Josefa, které už dlouhá léta pomáhají lidem v nouzi v haitském Gonaïves, již mají spolehlivé auto. Nové terénní vozidlo s nákladním prostorem se podařilo pořídit také díky českým dárcům a Arcidiecézní charitě Olomouc. Sestry bez problémů přepraví zásoby jídla, pitné vody a léků k potřebným už v těchto dnech. Tým Arcidiecézní charity Olomouc vozidlo zase využije při svých každoročních misích.

Auto dopraví pomoc k chudým školákům a maminkám i dětem, které trpí hladu a jsou podvyživené. Těm všem sestry z řádu sv. Josefa s podporou Charity pomáhají ve své škole a v ortopedickém a nutričním centru. „Na Haiti je nedostatek pitné vody, sestry tak musí několikrát týdně vyjíždět pro zásoby. Přivážejí i zásoby jídla, léků a potřebné věci do školy, jako jsou třeba každý rok nové učebnice. Nové auto využijeme i my při našich misích,“ říká Klára Löffelmannová z Arcidiecézní charity Olomouc. Podle ní přepravu na Haiti komplikuje horko, eroze při deštích a mnohdy i špatný stav aut, kdy v hornatém terénu dostává zabrat převodovka, výjimkou není na kamenitých cestách–necestách ani prasklá pneumatika. „Mít kvalitní auto v dobré kondici je na Haiti nutností, bez něj se nikam nedostanete,“ zdůrazňuje Klára. Arcidiecézní charita Olomouc vyhlásila loni sbírku Auto pro Haiti. Příspěvky od českých dárců pak pomohly zaplatit terénní vůz s nákladovým prostorem značky Toyota Land Cruiser MWB. Ten dorazil na

přelomu tohoto roku na Haiti. V lednu vozidlo požehnal P. John, misionář z Ameriky.

Děkujeme všem hodným lidem, kteří přispěli na nové auto a pomohli tak zajistit spolehlivé dodání zásob zranitelným Haitřanům, zejména dětem.

*Karolína Opatřilová, ACHO
Foto: sestry z řádu sv. Josefa*

Haiti: projevy násilí pokračují. Gonaïves je ve tmě

Haiti - Situace na Haiti se v lednu zhoršila. Zemí stále otrásají protesty proti zkorumpované vládě a také zdražování benzínu a nafty. Haitřané se potýkají s násilím, dále s nedostatkem paliva, ale i potravin. V celém Gonaïves navíc již několik dní nejde elektrický proud. Nesvítl se ani u našich partnerů v Centru sester řádu sv. Josefa. Přesto k nám od nich probleskují i dobré zprávy.

Haiti stále zmítají nepokoje a protesty, a to není vše. „V posledních měsících došlo k nejhorším projevům ničení a zabíjení, což

narušilo život Haitřanů. Je riskantní cestovat, protože silnice jsou nebezpečné. Dále se potýkáme s nedostatkem potravin či benzínu a nafty a dalších základních komodit. Došlo ke zdražení, jehož následkem je utrpení spousty lidí,“ popsala aktuální situaci na Haiti Renee Quadros, která vede Centrum sv. Josefa v Gonaïves. Podle ní je navíc celé město bez elektřiny. Ve tmě je i centrum, které obvykle má náhradní zdroj. „Solární panely s bateriemi, které nám instalovala německá ambasáda, sloužily 5 let a byly pro

nás velmi důležité, explodovaly. Současně se spálil měnič napětí. Jsme na tom jako lidé okolo nás – bez elektřiny, bez tekoucí vody, bez telefonů a počítačů, bez internetu, chladniček,...“ pokračuje sestra Renee. Sestry se snaží měnič opravit a nainstalovat nové baterie, což ale může trvat ještě několik týdnů. Nejsou totiž na Haiti dostupné. „Naštěstí jsme stále ještě schopní v tom utrpení kolem nás vidět Boží tvář. To nás činí silnými, abychom mohly pokračovat v naší misi,“ neopouští sestry naděje.

To, že na Haiti je s elektřinou problém, potvrzuje i Klára Löffelmannová, která tam dojíždí pod hlavičkou Charity každý rok. „Běžně se stává, že proud vypadává. Při naší poslední misi jsme to zažili u sester v Gonaïves několikrát, proud vypnul třeba během večere, tak jsme si museli svítit baterkami. Nebo nefungovala pračka a podobně,“ dodává Klára.

Sestry však posílají z Gonaïves i spoustu dobrých zpráv. Například do jejich ortopedického centra nyní pravidelně dochází na léčbu i terapii mnoho nových hendikepovaných dětí. Sestry navíc otevřely pobočku v jejich druhém domě v Ruelle Wilson. Terapie probíhá 3 dny v hlavním centru v Gonaïves a poté 2 dny v novém středisku v Ruelle Wilson. Nové maminky s podvyživenými dětmi se přihlásily také do gonaïvského

nutričního centra. To sestřičky otevřely znovu po Vánocích, v půlce ledna.

Švadlenky těší dobré vyhlídky na práci

A dobře si vede i šicí dílna, do které dodali šlapací stroje, látky a potřebné náčiní čeští dárci s Arcidiecézní charitou Olomouc. „Švadlenky, které byly vybrány pro práci v šicí továrně, kterou právě staví americký podnikatel, se již začaly učit šít v naší dílně. Doufáme, že provoz továrny začne letos v dubnu. Bude pro řadu lidí úlevou, zvláště pro ty, kteří tam najdou práci, a pro jejich blízké,“ míní sestra Renee.

V gonaïvském centru již stojí nové terénní auto s nákladním prostorem. Slouží k přepravě zásob pitné vody, jídla a materiálu do školy. Na jeho koupi se podíleli také čeští dárci a Arcidiecézní charita Olomouc. „Je to skvělý dárek pro naše poslání. Velice děkujeme za vaši velkorysost,“ vzkazují sestřičky.

Myslíme na ně i na Haitěany, aby se situace v rozbořeném zemi zklidnila, aby mohli vykonávat své poslání, žít v dostatku a radosti...

**Karolína Opatřilová,
ACHO**

Děti z droždínské školy se vydaly za Idonelem

Droždín - Vyprahlé Haiti, kde se otrásá země, kde lidé živoří... I tak má ale Haiti své radosti, lidé tam zpívají, hrají fotbal,... Děti z droždínské školy se podívaly v úterý 29. ledna do země, kde žije jejich spolužák Idonel. Co vše se dozvěděly?

Na cestu za Idonelem pozvala děti Klára Löffelmannová, která byla na Haiti pomáhat pod vlajkou Arcidiecézní charity Olomouc již třikrát. Loni na podzim Klára vstávala ve tři hodiny ráno, aby se včas dostala do Prahy na letiště. Odtud odletěla letadlem do Vídně, pak přes Londýn do Miami, kde s kolegou přespal, a druhý den se vydali na Haiti. Cesta tak zabrala dva dlouhé dny. Na plátně před dětmi se objevilo vyfocené letadlo.

„A to letadlo, troubilo?“ Zajímá chlapec ve třetí řadě.

Klára se pousměje a vrtí hlavou. „Ne, netroubilo, ale zato auta na Haiti troubila dost.“ Děti zajímá, jakou řečí se na Haiti mluví a dozvídají se, že francouzsky a kreolsky (v kreolštině se míchají jazyky domorodců, které v minulosti přivezli otrokáři z Afriky, s francouzštinou). „Když budete chtít, tak vás něco naučím,“ sděluje Klára dětem.

Její návrh má u početného publika ohlas. „Jóóó!“

Klára neváhá a přibližuje něco z kreolského slovníčku:

„Ahoj se řekne Salut.

Jak se máš? – Komo ou ye?

Na to Haitěané obvykle odpovídají: Jde to – Pa pimal.“

A jsou na Haiti, v hlavním městě Port au Prince. Prostřednictvím fotografií se vmísí mezi řidiče a chodce v přeplněných ulicích. Jezdí tu tzv. taptapy, na které stačí zamávat a ony zastaví – na Haiti totiž nefunguje jízdní řád. Stejně tak řidiči nedodržují žádná pravidla silničního provozu. Mezi auty se občas objeví i zvířata, dále tam chodí prodejci. „Zboží nosí na hlavě, třeba tato paní, která prodává kartáčky na zuby... A tento pán prodává sáčky s pitnou vodou, pět sáčků za 5 gourdu, což jsou v přepočtu 2 naše koruny. Pitné vody je na Haiti velký nedostatek,“ popisuje Klára. Všude po celém městě jsou odpadky, na Haiti totiž není ani žádný odpadový systém, popeláři tam nejezdí. Také pobřeží je zaneřáděné odpadky, čisté bývají jen soukromé pláže, o které se někdo stará. „A jaká jsou tam nebezpečná zvířata?“ ptá se další žačka.

Tarantule a štíři? Mnohem nebezpečnější jsou komáři

Podle Kláry se na Haiti nepromenádují velká zvířata, jako jsou tygr nebo lev. „Narazíte tam na hady, pavouky jako jsou tarantule, nebo štíry. Nejvíce nebezpeční jsou však komáři, protože přenášejí malárii. Proto je třeba mít s sebou repelent a spát pod moskytiérou,“ upozorňuje Klára.

Na plátně se objeví typický haitský příbytek. Je postavený z kusů plechu, dřeva a s plachtou místo střechy. Tato obydlí těžko odolají katastrofám, které jsou na Haiti časté. „Třeba hurikán před dvěma lety neustál ani tento kostel v Roche a Bateau. Hurikán mu vzal střechu a zničil i okolí. Lidé přišli o své domečky. Proto jsme vyhlásili sbírku,“ komentuje Klára další snímek, na kterém je již zastřešený kostel.

„A zažila jste zemětřesení?“ Zní další otázka.

Klára přitakává. „Když jsme se vrátili z Roche a Bateau do Porta, při večeri se najednou všechno začalo třást. Trvalo to asi 15 vteřin, ale za tu dobu může spadnout spousta domů... Poničená byla třeba i tato zděná policejní stanice,“ ukazuje další foto a upozorňuje, že krátké otřesy se ještě opakovaly. Epicentrum zemětřesení bylo na severu poblíž ostrova Tortuga, kde pobývali piráti z Karibiku.

„Néééé,“ hrozí se děti, zřejmě karibským pirátům fandí.

Země se na Haiti otrásá často, ale Klára to loni na podzim zažila poprvé. Nebylo to nic příjemného.

„A proč se děje to zemětřesení?“ Chtějí vědět malí diváci.

Haiti leží v oblasti, pod jejímž povrchem se občas pohnou litosférické desky. „To loňské zemětřesení bylo nejsilnější od roku 2010, kdy spadla většina domečků v hlavním městě, zemřela spousta lidí a byla to tragédie. Domky na Haiti totiž nejsou postaveny z kvalitního materiálu, který vydrží,“ vysvětluje dál pracovnice Charity.

Publikum zajímá, jestli se na něco podobného dá vůbec připravit. A údajně nedá. „Já pak spousta nocí nespala. Člověk byl pořád ve střehu, kdyby se silné otřesy opakovaly. V takovém případě by lidé měli vyběhnout z budovy ven, anebo se postavit ke sloupu nebo pilíři, který to ustojí. Zvažovali jsme také to, že si zabalíme pohotovostní batůžek s nejdůležitějšími dokumenty, který v případě katastrofy jen čapneme a utečeme s ním,“ odpovídá Klára. Děti na ni pálí další

a další otázky, třeba kolik dětí Haitiáné mívají? Podle Kláry případně na jednu rodinu šest dětí.

Jak se má Idonel

„A má Idonel sourozence?“ Dostávají se ke svému spolužákovi. Podle Kláry zřejmě sourozence nemá, ale je pravděpodobné, že nevlastní sourozence ano. To je na Haiti časté. „Jistě ale víme, že Idonel žije s rodiči. Jeho maminka nepracuje a tatínek vyrábí dřevěné uhlí. Původně chtěl Idonel být lékařem, ale to přehodnotil a teď chce být zemědělcem,“ líčí Klára. S Idonelem se setkala při své poslední misi (loni na podzim) ve třídě střední školy, kde nyní studuje. Je mu 18 let, což znamená i na Haiti, že je plnoletý.

Výprava se dostává do základní školy sester sv. Josefa v Gonaïves. Žáci jsou oblečení v uniformách a dívky mají vlasy plné nejrůznějších mašlí, korálků a ozdob. Děti zajímá, co by se stalo, kdyby měli Haitiáné uniformu ztratili, nebo by ji zapoměli? A co kdyby přišli pozdě do vyučování?

Když děti přijdou pozdě, mají smůlu. Do výuky je nikdo nepustí, musí být tedy dochvilné. Dvnitř do školy haitské děti nemohou také, když nejsou oblečeny do uniformy. Takové je pravidlo. „Je to problém, spousta Haitiánů si tak nemůže dovést děti poslat do školy, protože nemají peníze na uniformu, na výuku, poplatky za zkoušky,“ vysvětluje Klára s tím, že všechny děti, které docházejí do gonaïvské školy, jsou sponzorované. Jsou to opravdu ty nejchudší.

Zazní další dotaz. „A jsou tam bohatí lidé?“

Velký pytel rýže spolkně měsíční plat učitele

„Ano, na Haiti je i pár velmi bohatých lidí. Jsou to třeba ministři z vlády nebo majitelé firem a žijí ve vilách v Portu. V bohatých čtvrt-

tích jsou i supermarkety, kde mohou nakupovat... Na Haiti je ale drtivá většina velmi chudých lidí, kteří živoří. Jsou tam jen velmi chudí a velmi bohatí, nic mezi tím jako tady u nás v České republice,“ říká Klára a uvede příklad ze života, kdy například haitský učitel pořídí za svůj měsíční plat jeden velký pytel rýže (ten mu vystačí na jeden měsíc), už mu ale nezbydou peníze na bydlení, nové kalhoty,...

Díky Adopci na dálku (školy v Roche a Bateu, Gonaïves a Baie de Henne) se děti ve škole i najedí. Mnohé z nich totiž doma nemají ani teplé jídlo. Ve škole každý den požívají rýži s fazolemi v různým kulinařských obměnách. Rýže s fazolemi je nejběžnější jídlo na Haiti – nasytí a je levné. „Ve škole v Gonaïves sestřičky před začátkem vyučování dávají dětem ještě mléko. To je dobře, protože děti byly dehydrované, hladové a nemohly se pak soustředit na výuku, některé i omdlévaly,“ pokračuje Klára.

„A jak se tam vůbec mají?“ Ptá se holčička.

Cesta končí Klářinými optimistickými slovy: „Pa pimal – jde to. Jsou chudí, ale umí si užívat života, jsou rádi se svou rodinou. Podle mě jsou stateční.“ Na plátně se objeví nápis: Brzy na shledanou, Idoneli! Je čas přistát s letadlem. Jsme zpátky v Droždíně, uvnitř budovy je teploučko, některé děti míří na oběd, jiné domů (je konec vyučování) a za okny je sníh a zima...

Děkujeme droždínským žákům a tanním paním učitelkám za pozornost a také za to, že pomáhají zlepšit život Idonelovi. Díky jejich podpoře má šanci na budoucnost.

*Karolína Opatřilová,
ACHO*

Zápisky z Haiti

Haiti - Přes měsíc v Karibiku, ve zhrouteném státě Haiti, kde nefunguje školství, zdravotnictví, kde se snadno dostanete do blokády silnice, nejrůznějších protestů a kde loni s podzimem začala i sezona hurikánů a na Haiti udeřilo zemětřesení. V takových podmínkách pomáhali naše humanitární pracovnice Klára Löffelmannová a lékař Josef Marada. Více se dočtete v Zápiscích z Haiti...

Pondělí 22. 10. 2018

Gonaïves – Jsme zpátky v Gonaïves. A do tanního nutričního centra sester sv. Josefa přijela česká tatra:). Hned ve dveřích nás vítá chlapeček v oranžové tatrovce, kterou jsme sem společně s dalšími věcmi posílali loni v kontejneru. Když chlapečka chvilu povozíme po chodbě, radostně výská. Dnes přichází do centra okolo 60 matek s dětmi. Kromě jídla pro sebe a své potomky se tu ženám dostává i vzdělání. Dozvídají se základy společenského života, ekonomiky, dále jak pečovat o dítě či rozpoznat dětské nemoci a naleznou tu i duchovní podporu. Dnes ráno jim externí pedagog přišel říci něco o zemětřesení. Zjišťují, jak se v takové situaci chovat a kam se nejlépe ukrýt. Došlo i na praktický nácvik. Sestra Pyari nás zve do své ortopedické ordinace, kde na svých malých pacientech ukazuje jejich nejčastější pohybové problémy. Ty často způsobily komplikace při porodu, nedostatek stravy, vitamínů a péče. Sestřička s dětmi v přítomnosti matek pravidelně cvičí a ukazuje jim i jednoduché cviky, aby s nimi mohly cvičit doma. Pokud se matky drží sestřiných rad, je u dětí vidět celkem rychlé zlepšení. Odpoledne míříme do školy, šestáci mají hodinu informatiky. I zde je vidět česká stopa... Žáci se učí na počítačích, které sem v lednu připluly v kontejneru. Přejeme – Bon travail!

Úterý 23. 10.

Gonaïves – Poslední blýsknutí fotoaparátu – právě jsme vyfotili zbývající děti z projektu Adopce na dálku.

Knedlíky s avokádem – ačkoli tu místní sestry výborně vaří, rozhodli jsme se jim jeden večer ulehčit a vaříme české knedlíky. Protože na Haiti není zelí, podáváme je s avokádem. Sestrám chutná, nezbyl ani kousek.

Středa 24. 10.

Gonaïves – Tento týden skládají všichni žáci na Haiti první zkoušky (během školního roku je pak budou čekat ještě tři další zkoušková období). Hned ráno učitelé obdrželi od ředitelky školy Emmaus st. Joseph testy a jde se na to. Hodně štěstí!

Dopoledne máme spoustu práce. Do nutričního centra přicházejí ženy, dnes je konzultační den s lékařem. Jožka za asistence sestry Pyari zvládnou za dopoledne prohlédnout přes 30 matek s dětmi... To je jen polovina z těch, které přišly, zbylé domluvíme až na pátek. Nejčastější problémy dětí jsou různé kožní vyrážky, problémy se zažíváním (průjmy, zvracení, paraziti), horečka, nachlazení, podvýživa. Matky si nejčastěji stěžují na bolesti hlavy, nespavost, svědění kůže, vaginální infekce, bolesti břicha a zad.

Odpoledne přijde na řadu šicí dílna. Tam jsme před rokem posílali české šlapací stoje a taky šicí potřeby a látky. V dílně nás vítá patnáct učících se švadlen. Šest strojů, které používají, jsou právě stroje značky Minerva či Lada z ČR. Ženy i sestry si kvalitu českých strojů pochvalují a ukazují nám své výtvořky – opravdu krásné dětské šaty, prostírání, ubrusy, zástěry na vaření a mnoho dalšího... Ty zručnější z nich šijí také uniformy pro žáky. Šicí dílna funguje téměř dva roky. V letošním roce se vedle domu sester sv. Josefa začne stavět malá šicí továrna, která bude vyrábět trička pro

americký trh. V této továrně již má jistou práci právě šest švadlen z učňovské dílny, kterou Charita s českými dárci podporuje. Ženy tedy mají jistotu, že po vyučení budou i zaměstnané. Výtěžek z prodeje triček pak půjde na provoz továrny a pomoc potřebným na Haiti. To vše za spolupráce americké organizace. Další dlouhý den je za námi. Následuje večere při světle baterky – časté výpadky elektriny jsou tu na denním pořádku... Jdeme spát. Bonne nuit!

Čtvrtek 25. 10.

Gonaïves – Vstupujeme do druhého domu sester sv. Josefa v centru Gonaïves, letos zde sestry otevřely druhé ortopedické centrum. Sestra Pyari zde ordinuje každý čtvrtek. Ten je i dnes, mezi pacienty jsou většinou děti ve věku kolem 2 let. Mají pohybové problémy, nezpevněné svaly, jsou zesláblé podvýživou... Sestra stráví s každým z nich intenzivních 20 min. cvičení. U dětí je podle ní vidět znatelné zlepšení motoriky již za několik týdnů, chce to ale soustavnou práci. Součástí domu je kromě ortopedického centra i šicí dílna a přípravná formace pro dívky, které chtějí vstoupit do řádu. V současné době se zde připravují dvě kandidátky.

Pátek 26. 10.

Gonaïves – Ráno mířím na audienci ke gonaïvskému biskupovi Yves Marie Péanovi, který nad místními sestrami sv. Josefa drží ochrannou ruku. Zdraví české dárci, děkuje za jejich štědrost, obětavou pomoc potřebným a všem jim na dálku žehná.

Josef pokračuje v lékařských prohlídkách matek s dětmi – dalších 30 pacientů je tak úspěšně ošetřeno. Nejedná se o žádné vážné případy, často by zdravotní potíže vyřešil pravidelný pitný režim a vyvážená strava – to je však na Haiti problém. Každému pacientu dáváme sáček vitamínů a další potřebné medikamenty dle diagnózy.

A protože je pátek, matky s dětmi dostávají v nutričním centru od sester něco málo rýže a fazolí na víkend. Fronta je sice dlouhá, ale na všechny se nakonec dostane. Některé matky jsou nedočkavé, až dostanou jídlo. Když se tak stane, hned pospíchají domů a zapomenají své děti v centru... Za chvíli jsou zpět a chytají se za hlavu. Do jedné ruky dítě, na hlavu tašku s jídlem, druhé dítě do druhé ruky a může se jít domů.

Pro rýži a fazole přicházejí i další chudí či postižení lidé z okolí – jedna z žen, které chybí pravá noha, přichází o berlích. I berle jsme na Haiti minulý rok posílali v kontejneru.

Neděle 28. 10.

Gonaïves – Nedělní mše svatá v místním kostele P. Marie Karmelské trvá dvě hodiny. Na haitské poměry to není nic neobvyklého. Po mši se loučíme se sestrami sv. Josefa a naposledy shlížíme na město Gonaïves z jejich terasy. Děkujeme za vřelé přijetí a všechnu práci, kterou pro místní obyvatele dělají. Musíme za další práci do Port au Prince.

Pondělí 29. 10.

Port au Prince – Všude odpadky, špína, prach, spousta lidí, motorek i automobilů – po třech týdnech jsme zpátky v rušném hlavním městě. Oázu klidu nacházíme u sester sv. Terezie v Cazeau, se kterými spolupracují naši slovenští kolegové z Charity. Sestry zde vedou školu, kam každý den dochází 510 žáků. Hlavní administrátorka sestra Polonne nás provádí školou, představuje žákům a ukazuje, co je zde nového. Přejíždění autem po Port au Prince je nekonečné – nikdo nikde nedodržuje žádná pravidla... Platí jen jedno – právo silnějšího. Předjíždět můžete zprava i zleva, dopravních značek je zde pramálo, přednost zprava nikdo nezná – a tak asi hodinu a půl nám trvá, než se odpoledne konečně dostavíme do stálé kanceláře kolegů ze švýcarské Charity. Vzájemně se informujeme o probíha-

jících projektech, jelikož my sem jezdíme jen jednou do roka. Cesta zpět k sestram trvá ještě déle...

Úterý 30. 10.

Port au Prince – Ve zdravém těle zdravý duch – každé úterý se ve škole sv. Terezie nese ve sportovním duchu, všechny třídy mají povinně hodinu tělocviku.

A další den v dopravních zácpách – jednáme s agentem, který vyřizuje administrativní záležitosti ohledně nového auta pro sestry sv. Josefa v Gonaïves. Na nový automobil přispěli i čeští dárci během letošní jarní sbírky. Auto už je v přístavu. Proces proclení se však trochu zpozdil. Proč, to nám vysvětluje agent. Během minulých měsíců se vyměnila haitská vláda a haitské úředníky si dávají rádi na čas... Schází už jen poslední podpis na ministerstvu, brzy poté by sestry měly brázdit haitské cesty v novém voze.

Středa 31. 10.

Port au Prince – Scházíme se s hlavním vedoucím kanceláře Úřadu pro koordinaci humanitárních záležitostí (OCHA), který je orgánem OSN. Představujeme svoji práci na Haiti a aktuální projekty. Získáváme situační reporty, mimo jiné i zprávu o zmapované situaci po zemětřesení, které zasáhlo Haiti 6. října.

Ve společnosti je stále cítit napětí. Cestou zpět na ubytování spatříme na konci ulice nedaleko starého prezidentského paláce stoupat k nebi hustý černý kouř. Ptáme se řidiče, jestli hoří? On na to: „Ne, to jsou manifestace, lidé pálí pneumatiky...“ Rychle otáčí náš vůz opačným směrem. Proč lidé manifestují, dozvídáme se večer při sledování zpráv u sester. Dnes se konal pohřeb 6 lidí, kteří zemřeli před čtrnácti dny (17. 10.) při protestech proti vládě v Port au Prince. Manifestující se domáhají odpovědi, kam zmizely miliardy USD od společnosti PetroCaribe. Původně totiž peníze měly pomoci rozvoji celé země. V televizním zpravodajství ostře vypovídají pozůstalí a účastníci pohřbu a ze smrti šesti lidí obviňují prezidenta. Stěžují si i na zkorumpovanou vládu. Pohřeb obětí vzbudil velký rozruch, výbušná a rozzlobená Haitánek pálí v ulicích pneumatiky a odpadky. Musela zasáhnout i haitská policie. Při zásahu zemřelo dalších 5 lidí...

Doufáme, že závěrečné dny našeho pobytu na Haiti budou klidné...

Pátek 2. 11. – sobota 3. 11.

Port au Prince – Sbaleno a připraveno k odletu. Poslední schůzky a loučení se známými jsou za námi. Byl to náročný měsíc, ale bude se nám stýskat... Mnohokrát děkujeme za neustálé povzbuzování a modlitby, kterými jste nás během naší mise provázeli. Těšíme se na viděnou v ČR... Au revoir, Haïti!

Klára a Josef